

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11C/61/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2106222506
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2023:2106222506.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Trnave sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci sporu žalobkyne: G. D. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. T. XX, zastúpená: Mgr. Viera Laczová, advokátka, Paulínska 17, Trnava, proti žalovanému: G. O., nar. XX.XX.XXXX, Y., zastúpený: JUDr. Andrej Gara, advokát, Štefánikova 14, Bratislava, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, takto

rozhodol:

I. Z hnutelných vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa p r i k a z u j e do výlučného vlastníctva žalovaného kuchynská linka bez spotrebičov vrátane kameninového drezu v zostatkovej hodnote 800,- eur.

II. Do výlučného vlastníctva žalovaného sa p r i k a z u j e spoločná pohľadávka strán sporu voči otcovi žalovaného C. O. z titulu investícií vložených do nehnuteľnosti - rodinného domu súp.č. XXX, postaveného na parcele č. XXXX/X a č. XXXX/X v k.ú. E. U., v hodnote 24.563,50 eura.

III. Pohľadávka veriteľa Štátny fond rozvoja bývania zo Zmluvy o poskytnutí podpory č. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 16.05.2000 v zostatku ku dňu 27.10.2005 vo výške 9.652,92 eura sa s t á v a výlučným záväzkom žalovaného.

IV. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie hodnoty jej podielu sumu 23.371,88 eura do 75 dní od právoplatnosti rozsudku.

V. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov prvoinštančného konania.

VI. Štát m á voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50%.

VII. Štát m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50%.

VIII. Žalovaný m á voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania a dovolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 31.08.2006, doručenou súdu dňa 14.09.2006, domáhala, aby súd vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej len „BSM“) strán sporu, ktoré konanie bolo vedené pod pôvodnou sp.zn. 9C/95/2006.

2. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že strany za trvania manželstva nadobudli do vlastníctva nehnuteľnosť, dom súp.č. XXX bez pozemku, v k.ú. Y.. na základe kolaudačného rozhodnutia, ktorého všeobecná hodnota je 2,5 mil. Sk. Ďalej v žalobe uviedla hnutelné veci (vrátane osobného motorového

vozidla zn. R. a motocykla zn. V.), ktorých celkovú hodnotu ustálila na sumu 1.714.852,- Sk. Počas manželstva strany uzavreli zmluvu o pôžičke so ŠFRB zo dňa 16.05.2000 č. XXX/XXXX/XXXX s mesačnými splátkami 1.905,- Sk a zmluvu o medziúvere a stavebnom úvere s PSS, a.s. zo dňa 05.05.1999 so splátkami 460,- Sk, kde je zostatok 21.600,- Sk. Napriek viacerým snahám zo strany žalobkyne sa strany nedohodli na vyporiadaní BSM. Žalobkyňa navrhla, aby bola nehnuteľnosť -, ako aj všetky hnutelné veci, ku ktorým jej žalovaný zamedzil prístup, prikázané do výlučného vlastníctva žalovaného, s tým, že žalovaný by bol povinný uhradiť záväzky voči ŠFRB a PSS, a.s., pričom by žalobkyňa vyplatil ako finančné vyrovnanie sumu 1.400.000,- Sk (46.471,49 eura).

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v tom zmysle, že nehnuteľnosť nepatrí do BSM, keď sa nejedná o dom, ale iba o prístavbu a nadstavbu už existujúceho domu. Výlučným vlastníkom tejto nehnuteľnosti je žalovaný, ktorý ju nadobudol v roku 2006, t.j. až po právoplatnosti rozvodu. Rovnako do BSM nepatrí motorové vozidlo zn. BMW, ktoré v čase rozvodu do BSM už nepatrilo. Strany nikdy nevlastnili motorku zn. Choper, ktorej vlastníkom bol otec žalovaného, ktorý túto kúpil z vlastných prostriedkov. Žalovaný nesúhlasil s hodnotou hnutelných vecí, ktoré v čase právoplatnosti rozvodu boli staré 6 rokov.

4. Ako dôkazy žalobkyňa označila a predložila Kolaudačné rozhodnutie zo dňa 08.04.2002 (č.l. 8), Pozvánku na jednanie zo dňa 24.10.2005 (č.l. 9), Záznam o rokovaní s protistranou zo dňa 30.11.2005 (č.l. 10), Zmluvu o medziúvere a stavebnom úvere s PSS, a.s. zo dňa 05.05.1999 (č.l. 59), Zmluvu o poskytnutí podpory č. 207/5031/1998 so ŠFRB zo dňa 16.05.2000 (č.l. 63), Technický preukaz motorového vozidla zn. BMW (č.l. 71), Potvrdenie TT motor team s.r.o. zo dňa 31.03.2008 (č.l. 89), Kúpnu zmluvu zo dňa 01.08.2005 (č.l. 131), Faktúru č. 4/2002 (č.l. 136), Objednávku zo dňa 17.01.2002 (č.l. 157), Dodatok k objednávke č. 8/2002 (č.l. 158), Príjmový pokladničný doklad zo dňa 08.02.2002 (č.l. 160), Objednávku zo dňa 15.11.2002 (č.l. 161), Príjmový pokladničný doklad zo dňa 15.11.2002 (č.l. 162), Objednávku zo dňa 15.11.2002 (č.l. 163), Objednávku zo dňa 15.11.2002 (č.l. 164), Faktúru č. 2001/6006 (č.l. 165), Dodací list č. 2001/6006 (č.l. 166), Príjmový pokladničný doklad č. 27 (č.l. 167), pokladničné doklady (č.l. 168-171), Príjmový pokladničný doklad č. 11/2000 (č.l. 172), pokladničné doklady (č.l. 173-175), Faktúru č. 18900130 (č.l. 176), Faktúru č. 22100130 (č.l. 177), Faktúru č. 32000130 (č.l. 179), Faktúru č. 22000130 (č.l. 180), pokladničný doklad (č.l. 181), Príjmový pokladničný doklad č. 102/2000 (č.l. 182), Faktúru č. 2002/6505 (č.l. 183), Dodací list č. 2002/6505 (č.l. 184), Príjmový pokladničný doklad č. 28 (č.l. 185), pokladničné doklady (č.l. 186-187), Záručný list (č.l. 188), Kúpnu zmluvu č. 2058/24 zo dňa 13.04.2004 (č.l. 198), Technický preukaz (č.l. 199), Potvrdenie o oznámení zo dňa 30.10.2005 (č.l. 251), Predvolanie na prejednanie priestupku zo dňa 16.11.2005 (č.l. 252), Dohodu zo dňa 24.11.2005 (č.l. 253), Predvolanie zo dňa 03.12.2010 (č.l. 275), Predvolanie na prejednanie priestupku zo dňa 02.12.2010 (č.l. 276), Predvolanie na prejednanie priestupku zo dňa 08.02.2011 (č.l. 277), Odovzdávací protokol zo dňa 20.07.2005 (č.l. 278), Cenovú ponuku č. 11/2003 (č.l. 292), Sumár dokladov (č.l. 392), doklady o investíciách (č.l. 393-436), Záručný list (č.l. 493). Žalobkyňa tiež navrhla vykonať dokazovanie dopytom na Prima banku, a.s.. Ďalej žalobkyňa navrhla v konaní vypočuť strany sporu, ako aj svedkov C. T., Q. E., H. T., N. O., A. L., G. G. a C. H..

5. Ako dôkazy žalovaný označil a predložil Výpis z LV č. XXXX pre k.ú. Y. (č.l. 19 a č.l. 36), Dohodu o založení spoluvlastníctva a Darovaciu zmluvu zo dňa 23.01.2006 (č.l. 44), Súhlas na výstavbu zo dňa 15.05.1997 (č.l. 47), Stavebné povolenie zo dňa 11.11.1997 (č.l. 48), Kolaudačné rozhodnutie zo dňa 08.04.2002 (č.l. 53), článok Zo súdnej praxe (č.l. 55), Osvedčenie o evidencii motocykla (č.l. 57), zoznam prevzatých vecí (č.l. 58), Zmluvu o pôžičke peňazí zo dňa 25.01.2005 (č.l. 70), Pridelenie evidenčného čísla a držiteľ vozidla (rub č.l. 134), Prehlásenie zo dňa 02.06.2008 (č.l. 189), Prehlásenie (č.l. 190), Faktúru zo dňa 05.12.2005 (č.l. 201), Zmluvu o sprostredkovaní zo dňa 02.09.2008 (č.l. 241), doklady o platení poisťky (č.l. 242), Čestné prehlásenie (č.l. 369), výpis z účtu v Dexia banka Slovensko a.s. (č.l. 377-378), výpis z účtu v Prima banka Slovensko, a.s. (č.l. 379), výpisy z účtu v PSS, a.s. (č.l. 380-388), Potvrdenie údajov o podpore ŠFRB zo dňa 16.10.2009 (č.l. 389), Čestné prehlásenie zo dňa 19.03.2013 (č.l. 467), fotografie rodinného domu (č.l. 468), Platobný príkaz na výplatu dávok (č.l. 469), pracovnú zmluvu zo dňa 01.12.1999 (č.l. 470), pracovnú zmluvu zo dňa 01.07.2000 (č.l. 471), výplatné pásky žalovaného za obdobie 09/1999 - 06/2003 (č.l. 472-475), rozsudok OS Trnava sp.zn. 4T 247/00 (č.l. 476), Platobný príkaz na výplatu dávok (č.l. 483), Rozhodnutie OÚP zo dňa 19.09.2003 (č.l. 484), potvrdenie ÚPSVaR Trnava zo dňa 25.06.2004 (č.l. 485), Platobné príkazy na výplatu dávok (č.l. 486), Výpisy z účtu PSS, a.s. (č.l. 692-697), potvrdenia o vykonaní úhrad (č.l. 698-702). Žalovaný tiež navrhoval vykonať dokazovanie dopytom na ORPZ ODI, ako aj vypočuť ako svedkov C. O., D. O. a E. H..

6. Okresný súd Trnava v poradí prvým rozsudkom č.k. 9C/95/2006-771 zo dňa 24.06.2015 vyporiadal BSM strán sporu tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal hnuiteľné veci: fotoaparát Cannon, žehlička Philips, veci spolu v hodnote 93,28 eura (výrok I.); do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal hnuiteľné veci: chladnička v bare, fontána, mraznička Calex, FTV Sony, video Sony, DVD Sony, vysávač Moulinex, kamera Sony, chladnička vstavaná, varná doska vstavaná, sporák vstavaný, vstavaný šatník, manželská posteľ, zásuvková komoda, stropová lampa, vstavené skrine, roldor ratan, kúpeľňová zostava, sedacia súprava, barový pult, stolík pod TV, konferenčný stolík, policový systém v špajzi, kuchynská linka bez spotrebičov, kameninový drez, fontána izbová, károvaná autosedačka, veci spolu v hodnote 12.697,09 eura (výrok II.); do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal hodnotu investícií vložených do nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k.ú. E., vedenej na Okresnom úrade F. odbor katastrálny, na LV č. XXXX, parc. č. XXXX/X - Q., N. E., o výmere XXX m², parc.č. XXXX/X, Q., N. súpisné č. XXX o výmere XX m², spolu v hodnote 24.563,50 eura (výrok III.); do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal finančné prostriedky za odpredané osobné motorové vozidlo BMW 525D, rok výroby 2000 v hodnote 23.235,74 eura (výrok IV.); do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal finančné prostriedky na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX, vedenom v Prima banke, a.s. na meno žalovaného ku dňu 27.07.2005 v sume 1.092,92 eura (výrok V.); do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal zostatok úveru poskytnutého Štátnym fondom rozvoja bývania Bratislava č. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 16.05.2000, ku dňu 27.10.2005 v sume 9.652,92 eura (výrok VI.); žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobkyni na úplné vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 30.747,98 eura, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (výrok VII.); žalobkyni a žalovanému uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet tunajšieho súdu sumu 2.140,- eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok VIII.); rozhodnutie o náhrade trov konania si súd vyhradil na samostatné uznesenie (výrok IX.).

7. Na základe odvolania podaného žalovaným Krajský súd v Trnave v poradí prvým rozsudkom č.k. 24Co/838/2015-835 zo dňa 29.06.2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, po čom na základe dovolania podaného žalovaným Najvyšší súd SR v poradí prvým uznesením č.k. 1Cdo/81/2017-895 zo dňa 26.09.2018 napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, s tým, že v novom rozhodnutí bude rozhodnuté aj o trovách dovolacieho konania.

8. Následne vo veci rozhodoval opäť Krajský súd v Trnave, ktorý v poradí druhým rozsudkom č.k. 24Co/262/2018-912 zo dňa 10.07.2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie opätovne zmenil, po čom na základe dovolania podaného žalovaným Najvyšší súd SR v poradí druhým uznesením č.k. 1Cdo/89/2020-981 zo dňa 27.04.2022 napadnutý rozsudok odvolacieho súdu opätovne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, s tým, že v novom rozhodnutí bude rozhodnuté aj o trovách dovolacieho konania.

9. Krajský súd v Trnave v poradí tretím rozhodnutím, uznesením č.k. 24Co/57/2022-995 zo dňa 25.10.2022 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, s tým, že v novom rozhodnutí bude rozhodnuté aj o trovách odvolacieho konania.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené, predmetom tohto rozsudku zostalo rozhodnúť o celom predmete konania, ako aj o náhrade trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania.

11. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou a žalovaným, ako aj listinnými dôkazmi zabezpečenými na ich návrh (Zoznam vozidiel subjektu č.l. 215, Evidenčná karta vozidla Peugeot č.l. 216 a História držiteľov č.l. 217, Evidenčná karta vozidla BMW 525D č.l. 218 a História držiteľov č.l. 219, Evidenčná karta vozidla Volkswagen Sharan č.l. 220 a História držiteľov č.l. 221, Evidenčná karta vozidla Volkswagen Bora č.l. 222 a História držiteľov č.l. 223, Evidenčná karta vozidla Peugeot č.l. 224 a História držiteľov č.l. 225, Evidenčná karta vozidla Volkswagen Passat č.l. 226 a História držiteľov č.l. 227, Evidenčná karta vozidla Škoda 120L č.l. 228 a História držiteľov č.l. 229, odpoveď Prima banky, a.s. č.l. 327, Výpis z účtu č.l. 329-330), a tiež listinnými dôkazmi zabezpečenými súdom v zmysle § 120 ods. 1 veta posledná Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2015 (Evidenčná karta vozidla BMW 525D č.l. 205 a História držiteľov č.l. 206 a História TEČ vozidla č.l. 207, Čestné prehlásenie č.l. 279, Čestné prehlásenie č.l. 280, e-mail zo dňa 04.02.2010 č.l. 281, Evidenčná karta vozidla Suzuki VZ 800 č.l. 318 a História držiteľov č.l. 319 a História TEČ vozidla č.l. 320, Vyjadrenie SLSP, a.s. č.l. 496, Vyjadrenie SLSP, a.s. č.l. 518, Znalecký posudok č. 1-2013 č.l. 533, Znalecký posudok č. 2/2013 č.l. 553, dodatok č. 1 k Znaleckému posudku č. 1-2013 č.l. 603, odpoveď ŠFRB zo dňa 19.11.2013 č.l. 648-656, odpoveď SLSP, a.s. zo dňa 18.02.2015 č.l. 735, odpoveď SLSP,

a.s. zo dňa 25.03.2015 č.l. 746, výpisy z účtu v SLSP, a.s. č.l. 747-748, rozsudok z pripojeného spisu OS Trnava sp.zn. 27C/63/2005), výsluchom žalobkyne a žalovaného a výsluchom stranami navrhnutých svedkov, pričom z vykonaného dokazovania zistil súd nasledovný skutkový stav:

12. Manželstvo strán sporu bolo uzavreté dňa 04.09.1999 a zaniklo právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 27C/63/2005-28 zo dňa 26.09.2005 (pripojený spis sp.zn. 27C/63/2005), ktorým bolo ich manželstvo rozvedené, a to ku dňu 27.10.2005. Zo Súhlasu na výstavbu zo dňa 15.05.1997 (na č.l. 47) vyplýva, že otec žalovaného (C. O.) oznámil Okresnému úradu v F., že ako vlastník nehnuteľnosti - A. na parcele č. XXXX/X v k.ú. Y.. súhlasí s tým, aby bola realizovaná prístavba samostatnej bytovej jednotky pri uvedenej nehnuteľnosti, pričom stavebníkom bude jeho syn - žalovaný. Zo Stavebného povolenia zo dňa 11.11.1997 (na č.l. 48) vyplýva, že Okresný úrad v Trnave vydal pre žalovaného ako stavebníka stavebné povolenie na prístavbu a nadstavbu rodinného domu - vytvorenie novej bytovej jednotky s tým, že stavba bude umiestnená na pozemku parc.č. XXXX/X v k.ú. Y... Z Kolaudačného rozhodnutia zo dňa 08.04.2002 (na č.l. 53) vyplýva, že Okresný úrad v F. povolil pre žalovaného ako stavebníka užívanie stavby - prístavby a nadstavby rodinného domu. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre k.ú. Y.. zo dňa 31.01.2006 (na č.l. 19) vyplýva, že A. súp.č. XXX, postavený na parcele č. XXXX/X a č. XXXX/X, pozostáva z dvoch bytových jednotiek, z ktorých byt č. X na X.. p. vlastní ako výlučný vlastník otec žalovaného a byt č. X na X. p. vlastní ako výlučný vlastník žalovaný, a to titulom darovania. Z Osvedčenia o evidencii (na č.l. 130) vyplýva, že vlastníkom a držiteľom motocykla Suzuki VZ 800 je otec žalovaného (C. O.). D. trvania manželstva bolo zakúpené osobné motorové vozidlo zn. BMW 525d, Y.: F., za kúpnu cenu 700.000,- Sk (23.235,74 eura). Z Výpisu z účtu (na č.l. 330) vyplýva, že žalovaný dňa 20.07.2005 vybral z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, vedeného v Prima banka, a.s. na meno žalovaného, sumu 32.925,50 Sk (1.092,93 eura). Z Potvrdenia údajov o podpore ŠFRB zo dňa 16.10.2009 (na č.l. 389) vyplýva, že zostatok nesplatenej istiny zo Zmluvy o poskytnutí podpory, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným a ŠFRB dňa 16.05.2000 (na č.l. 63), bol ku dňu právoplatnosti rozvodu vo výške 9.652,92 eura. Zo Zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 05.05.1999 (na č.l. 59) vyplýva, že táto bola uzavretá medzi žalobkyňou ako dlžníkom, žalovaným ako ručiteľom a PSS, a.s. ako veriteľom.

13. Podľa § 470 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. (1) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany. (2)

14. Podľa § 137 písm. b) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

15. Podľa § 143 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka. 3)

16. Podľa § 144 OZ, veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne; spoločne uhradzujú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním.

17. Podľa § 145 ods. 1 a 2 OZ, bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný. (1) Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne. (2)

18. Podľa § 136 ods. 2 OZ, spoluvlastníctvo je podielové alebo bezpodielové. Bezpodielové spoluvlastníctvo môže vzniknúť len medzi manželmi.

19. Podľa § 148 ods. 1 OZ, zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

20. Podľa § 149 ods. 1 a 3 OZ, ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150. (1) Ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd. (3)

21. Podľa § 150 OZ, pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

22. Podľa § 186 ods. 2 CSP, súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

23. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

24. Podľa § 232 ods. 2 a 3 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. (2) Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. (3)

25. V predmetnom spore medzi stranami nedošlo k dohode o vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov, preto v súlade s ustanovením § 149 ods. 3 OZ bolo potrebné, aby o jeho vyporiadaní rozhodol súd.

26. Predmetom vyporiadania BSM je všetko, čo patrilo do tohto spoluvlastníctva a čo existovalo v čase jeho zániku, t.j. spravidla v deň právoplatnosti rozsudku o rozvode. Dispozíciu strán konania o vyporiadaní BSM treba rešpektovať v tom zmysle, že súd vyporiada len tie veci resp. majetok patriaci do BSM, ktorý strany sporu urobili predmetom konania. Prekročiť ich návrhy v takomto konaní môže súd podľa § 216 ods. 2 CSP len pokiaľ ide o to, ako ich vyporiada z kvalitatívneho hľadiska, teda ako veci rozdelí. Vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa na návrh vykonáva aj ako vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva účastníkov a ich spoločného hospodárenia.

27. Pri vyporiadaní BSM by mali byť medzi strany sporu rozdelené veci v pomere zodpovedajúcom veľkosti ich podielov, pričom základnou zásadou je, že podiely oboch manželov sú rovnaké (tzv. princíp parity). Súdna prax odklon o princípu rovnosti podielov (tzv. disparitu podielov) označuje za postup výnimočný, a preto je nutné vychádzať z toho, že parita podielov predstavuje zásadu (východisko) a disparita výnimku (odklon od východiska) parity podielov. Posudzovanie výšky podielu manželov podľa toho, ako sa zaslúžili o nadobudnutie a udržanie majetku získaného za trvania manželstva, sa v súdnom konaní uplatňuje teda výnimočne, a to spravidla iba v tých prípadoch, keď jeden z manželov za trvania manželstva buď vôbec nepracoval, pretože sa vyhýbal práci, počínal si nezodpovedne voči rodine, nestaral sa o jej potreby, spôsobil škodu, ktorá musela byť za trvania manželstva uhradená a druhý manžel na jej spôsobení nemal žiadnu vinu. Prihliadnutie na mieru pričinenia manželov o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí nemožno brať paušálne podľa výšky príjmov toho-ktorého manžela a mechanicky v takom smere, v akom prispievali na potrebu rodiny a spoločnej domácnosti. Ak sa obaja manželia náležite starali o rodinu a spoločným úsilím dbali o zabezpečenie jej potrieb, spoločný majetok sa medzi nimi spravidla rozdelí rovnakým podielom. Východiskové hľadisko rovnosti podielov nemožno zachovať iba v takom prípade, ak si niektorý z manželov počínal nezodpovedne, utrácal úspory alebo inak poškodzoval rodinu.

28. V konaní nebol tvrdý ani preukázaný žiaden dôvod pre disparitu podielov, preto bolo potrebné vychádzať z toho, že obaja manželia sa náležite starali o rodinu a spoločným úsilím dbali o zabezpečenie jej potrieb. Vzhľadom na uvedené nebol daný dôvod priznať niektorému z manželov väčší podiel pri vyporiadaní BSM z dôvodu väčších zásluh na vytvorení majetku, ale súd vyhodnotil podiely oboch strán sporu na majetku patriaceho do BSM ako rovnaké. Zároveň súd poukazuje na to, že aj každá

zo strán žiadala práve polovičný podiel na majetku, ako aj na záver odvolacieho súdu v rozsudku č.k. 24Co/262/2018-912 zo dňa 10.07.2019 v odseku 13. o nezistení výnimky z princípu parity.

29. Súd vychádzajúc z vykonaného dokazovania, ako aj z nesporných skutkových tvrdení strán sporu a s poukazom na podanie žalovaného zo dňa 10.02.2014 (na č.l. 681), na ktoré žalovaný poukazoval v odvolaní zo dňa 12.08.2015 (na č.l. 783) ako na podanie, v ktorom špecifikoval hnuiteľné veci nesporne patriace do masy BSM v čase jeho zániku a s poukazom na vyjadrenie žalobkyne na pojednávaní dňa 18.04.2023 (na rube č.l. 1029), za predmet bezpodielového spoluvlastníctva v čase jeho zániku (v deň právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva dňa 27.10.2005) považoval hnuiteľné veci v držbe žalobkyne: fotoaparát Canon, žehlička Philips a v držbe žalovaného: manželská posteľ, zásuvková komoda, vstavaný šatník, stropová lampa, vstavané skrine, roldor ratan, kúpeľňová zostava, stolík pod TV, kuchynská linka bez spotrebičov, kameninový drez, fontána izbová, TV Sony, video Sony, DVD Sony, mraznička Calex, chladnička v bare, chladnička vstavaná, varná doska vstavaná, sporák vstavaný, kamera Sony, sedacia súprava, barový pult a policový systém v špajzi.

30. Z hnuiteľných vecí pôvodne zahrnutých do výroku I. prvého rozsudku tunajšieho súdu (vysávač Moulinex, kamera Sony, sedacia súprava, barový pult, konferenčný stolík, policový systém v špajzi, károvaná autosedačka a druhá fontána), žalobkyňa v prípade hnuiteľných vecí vysávač Moulinex, károvaná autosedačka, konferenčný stolík a druhá fontána na pojednávaní dňa 18.04.2023 (na rube č.l. 1029) súhlasila so žalovaným v tom, že tieto hnuiteľné veci do masy BSM nepatria, a teda uvedené v konaní viac nebolo sporným.

31. V prípade ostatných sporných hnuiteľných vecí (kamera Sony, sedacia súprava, barový pult a policový systém v špajzi) žalovaný v podaní zo dňa 10.02.2014 (na č.l. 681) tvrdil, že kamera bola zakúpená rodičmi žalovanému a bola mu darovaná do jeho výlučného vlastníctva; sedacia súprava bola zhnitá a vyhodená pred zánikom BSM; barový pult a policový systém v špajzi boli darované do podielového spoluvlastníctva strán sporu. Na uvedenú zmenu skutkových tvrdení však súd neprihliadal, a to z nižšie uvedených dôvodov.

32. V prípade kamery Sony, ku ktorej žalobkyňa predložila doklad o jej zakúpení (na č.l. 168), žalovaný pôvodne jej zaradenie do masy BSM uznával s jej prikázaním do jeho výlučného vlastníctva, a to na pojednávaní dňa 30.01.2008 (na č.l. 79), ako aj v podaní zo dňa 11.11.2010 (na č.l. 240) a v podaní zo dňa 19.03.2013 (na č.l. 441). Ak žalovaný v podaní zo dňa 11.11.2010 tvrdil, že kamera je pokazená a bez hodnoty, uvedené zo znaleckého posudku vypracovaného v konaní nevyplýva, pričom ani žalovaný nepreukázal, že by kamera bola pokazená v čase zániku BSM. Ak žalovaný neskôr v podaní zo dňa 10.02.2014 tvrdil, že kamera do masy BSM nepatrí s odôvodnením, že išlo o dar od jeho rodičov do jeho výlučného vlastníctva, uvedené ničím nepreukázal, pričom toto tvrdenie je v rozpore so skutočnosťou, že pokladničný doklad preukazujúci zakúpenie kamery predložila žalobkyňa.

33. Rovnako v prípade sedacej súpravy, ku ktorej žalobkyňa predložila doklad o jej zakúpení (na č.l. 183), žalovaný pôvodne jej zaradenie do masy BSM uznával, a to na pojednávaní dňa 30.01.2008 (na č.l. 77), kedy iba sporoval zaradenie žltého kresla, čo žalobkyňa uznala na pojednávaní dňa 21.11.2012 (na rube č.l. 367), pričom žlté kreslo nebolo znalkyňou následne ohodnocované. Ďalej žalovaný sedaciu súpravu ako patriacu do masy BSM opätovne uznal aj v podaní zo dňa 11.11.2010 (na č.l. 240), v podaní zo dňa 10.10.2011 (na č.l. 309) a v podaní zo dňa 19.03.2013 (na č.l. 441). Ak žalovaný neskôr v podaní zo dňa 10.02.2014 (na č.l. 682) tvrdil, že sedacia súprava do masy BSM nepatrí s odôvodnením, že bola vyhodená pred zánikom BSM, uvedené ničím nepreukázal a je to aj v úplnom rozpore s tým, že v podaní zo dňa 11.11.2010 (na rube č.l. 240) žalovaný tvrdil, že je ním uschovaná. Ak žalovaný v podaní zo dňa 11.11.2010 tvrdil, že sedacia súprava je poškodená, žalovaný nepreukázal, že by sedacia súprava bola poškodená v čase zániku BSM.

34. Pokiaľ ide o barový pult, žalovaný pôvodne jeho zaradenie do masy BSM uznával s jeho prikázaním do jeho výlučného vlastníctva, s tým, že išlo o zákazku u stolára, a to na pojednávaní dňa 30.01.2008 (na č.l. 77). Následne žalovaný v podaní zo dňa 11.11.2010 (na rube č.l. 240) tvrdil, že barový pult do BSM nepatrí, záloha bola vrátená, robil ho kamarát, nič sa neplatilo a vyhodený bol v júli 2005. Následne na pojednávaní dňa 25.03.2023 (na č.l. 488) žalovaný uviedol, že pokiaľ ide o barový pult, nedopatrením došlo k jeho označeniu ako veci nepatriacej do BSM s tým, že túto vec navrhuje do BSM zaradiť. Ak žalovaný neskôr v podaní zo dňa 10.02.2014 (na č.l. 682) tvrdil, že barový pult do masy BSM nepatrí s

odôvodnením, že bol stranám darovaný do podielového spoluvlastníctva, uvedené ničím nepreukázal a je to aj v úplnom rozpore s jeho predchádzajúcimi vyjadreniami.

35. Pokiaľ ide o policový systém v špajzi, žalovaný pôvodne jeho zaradenie do masy BSM uznával s jeho príkazom do jeho výlučného vlastníctva, s tým, že išlo o výrobu na zákazku, a to na pojednávaní dňa 30.01.2008 (na č.l. 78), ako aj v podaní zo dňa 11.11.2010 (na rube č.l. 240) a v podaní zo dňa 19.03.2013 (na č.l. 441), pričom na pojednávaní dňa 13.02.2013 (na rube č.l. 375) výslovne uviedol, že ho znalec môže oceniť bez dokladov po obhliadke. Rovnako ako pri barovom pulte aj tu platí, že ak žalovaný neskôr v podaní zo dňa 10.02.2014 (na č.l. 682) tvrdil, že policový systém do masy BSM nepatrí s odôvodnením, že bol stranám darovaný do podielového spoluvlastníctva, uvedené ničím nepreukázal a je to aj v úplnom rozpore s jeho predchádzajúcimi vyjadreniami.

36. Súd dodáva, že zmenu skutkových tvrdení žalovaného ohľadom uvedených štyroch huteľných vecí považoval len za účelovú, ničím neodôvodnenú a nebolo možné na ňu prihladať, keď žalovaný zmenu skutkových tvrdení ničím neodôvodnil a táto nemôže byť urobená len z dôvodu zmeny právneho zástupcu.

37. Rovnako súd poukazuje na to, že ak žalovaný tvrdil, že vyššie uvedené veci do masy BSM nepatria (keď navyše pôvodne do masy BSM zahrnuté boli), musí toto svoje tvrdenie hodnoverne preukázať. Súd pritom odkazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 240/2022 zo dňa 28.04.2022, podľa ktorého „za stavu, ak v konaní o vyporiadanie niektorá zo strán tvrdí, že niektoré veci do vyporiadania nepatria, musí toto svoje tvrdenie preukázať hodnoverným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje stranu, ktorá tvrdí, že konkrétna vec alebo právo do vyporiadania nepatrí. Inak platí zásada, že veci existujúce za trvania manželstva strán patria do BSM a treba ich vyporiadať.“

38. Čo sa týka vyporiadania huteľných vecí patriacich do BSM v zmysle ich príkazania do výlučného vlastníctva tej-ktorej strany sporu týmto rozsudkom, súd poukazuje na to, že pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 217 ods. 1 CSP). V priebehu konania došlo k zmene skutkového stavu v tom zmysle, že podľa nepopretého (a preto nesporného) skutkového tvrdenia žalovaného ohľadom ním pôvodne držaných huteľných vecí v podaní zo dňa 03.05.2023 (na č.l. 1035), ako aj podľa nepopretého (a preto nesporného) skutkového tvrdenia žalobkyne ohľadom ňou pôvodne držaných huteľných vecí v podaní zo dňa 10.05.2023 (na č.l. 1043), žiadna z vyššie uvedených huteľných vecí (s výnimkou kuchynskej linky bez spotrebičov s kameninovým drezom) k dnešnému dňu už neexistuje, resp. opak nebol preukázaný. V takomto prípade je vylúčené, aby súd ku dňu vyhlásenia rozsudku neexistujúce huteľné veci prikazoval do výlučného vlastníctva tej-ktorej strany sporu, ale príkazanie do vlastníctva bolo možné iba v prípade t.č. existujúcej kuchynskej linky bez spotrebičov s kameninovým drezom.

39. Súd teda huteľné veci uvedené vo výroku I. rozsudku prikázal so zreteľom na dobu, ktorá uplynula od rozvodu manželstva, do výlučného vlastníctva žalovaného, ktorý má dané veci od zániku BSM v držbe, a u ktorého došlo k ich opotrebeniu. Súd pritom podporne poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 22 Cdo 980/2003 zo dňa 02.12.2003, v zmysle ktorého sa v súdnej praxi v konaniach o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva uplatňuje zásada, aby pokiaľ možno (najmä s ohľadom na dobu, ktorá uplynula od rozvodu manželstva či na oddelené bývanie manželov) boli veci prikázané tomu z účastníkov, ktorý ich má či naposledy mal v držbe a u ktorého došlo k ich amortizácii.“

40. Čo sa týka ostatných huteľných vecí patriacich do BSM, súd poukazuje na odsek 51. tohto rozsudku s tým, že hodnoty takýchto vecí, ktoré existovali v čase zániku BSM, ale zanikli, resp. boli zničené do vyhlásenia rozsudku, bolo potrebné zohľadniť pri vyporiadaní BSM v širšom zmysle. Zároveň bolo potrebné zohľadniť aj to, ktorá zo strán mala tieto veci po zániku BSM až do času ich zániku resp. zničenia v dispozícii a spotrebovala tak ich hodnotu (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/145/2020 zo dňa 15.02.2023).

41. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/833/2015 zo dňa 12.04.2017, v ktorého odôvodnení odvolací súd uviedol, že „predmety inak na vyporiadanie súce (čoho podmienkou je preukázanie ich spolupatričnosti k BSM), v čase rozhodovania však už neexistujúce, pritom z vyporiadania v širšom zmysle slova vylúčenými nie sú, vyporiadať však možno len hodnoty takýchto už masu BSM opustivších predmetov a to spravidla pripísaním ich hodnoty na vrub toho

z bývalých manželov, ktorý sa o ich „vyvedenie“ z „množiny“ majetku určeného na vyporiadanie postaral (čo obvykle vedie k tomu, že strane takto si počínajúcej sa zníži suma pripadajúca na jej vyporiadací podiel, ak je tým, komu má na základe vyporiadania v širšom zmysle slova na vyrovnanie niečo zaplatiť druhá strana, alebo sa naopak suma majúca byť vyplatená na vyrovnanie v príslušnom rozsahu zvýši - to vtedy, ak tu diskutovaná okolnosť nastane na strane toho, kto má vyporiadanim nadobudnúť majetok vo vyššej hodnote a z takéhoto dôvodu doplatiť na vyrovnanie niečo strane nadobúdajúcej menej).“

42. Tiež Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 3Cdo/180/2018 zo dňa 24.09.2020 uviedol všeobecne uplatňované a akceptované pomocné pravidlá v konaní o vyporiadanie BSM, a síce, „najmä, že 1. primárne sa vyporiadávajú veci, práva a iné majetkové hodnoty nadobudnuté bývalými manželmi za trvania ich manželstva a to tak, aby tzv. výplatová povinnosť (na vyrovnanie podielov) bola čo najmenšia, že 2. spôsobilým predmetom vyporiadania v tzv. užšom význame tohto pojmu (teda vo význame možného prikázania tomu - ktorému bývalému manželovi) sú len veci, práva a iné majetkové hodnoty existujúce a nachádzajúce sa v dispozičnej sfére aspoň jedného z bývalých manželov aj v čase vyporiadania (rozumej rozhodovania súdu o ňom) a že 3. u vecí, práv a majetkových hodnôt, ktoré dispozičnú sféru bezpodielových spoluvlastníkov v čase medzi zánikom BSM a jeho vyporiadanim z akéhokolvek dôvodu opustili, možno a to len v rámci vyporiadania v tzv. širšom význame tohto pojmu (tu rozumej bez možnosti tieto uviesť aj do výroku rozhodnutia) uvažovať iba s hodnotami, ktoré reprezentovali (a ich nevyporiadateľnosť pripísať - pokiaľ nepôjde o stav zavinený oboma stranami sporu - na vrub toho z bývalých manželov, ktorý sa o takýto stav pričínil).“

43. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd pri vyporiadaní BSM zohľadnil len hodnoty neexistujúcich hnuiteľných vecí, ako aj skutočnosť, že hnuiteľné veci fotoaparát Cannon a žehličku Philips spotrebovala po zániku BSM žalobkyňa a všetky ostatné hnuiteľné veci uvedené v odseku 51. tohto rozsudku spotreboval (resp. manželskú posteľ predal a zásuvkovú komodu spálil) po zániku BSM žalovaný. V prípade hnuiteľných vecí patriacich u dňu zániku BSM do masy BSM, ale neexistujúcich ku dňu vyhlásenia rozsudku, súd pri ich pripísaní na ťarchu tej zo strán sporu, ktorá ich spotrebovala, vychádzal z hodnoty hnuiteľných vecí ku dňu zániku BSM, keďže toto je hodnota vecí, ktorú tá-ktorá strana spotrebovala. Súd pritom prihliadol na to, že hnuiteľné veci strany dlhodobo užívali a v čase od zániku BSM (pri hodnote hnuiteľnej veci určenej ku dňu zániku BSM) až do zániku tejto veci v priebehu konania vec spotrebovali. V tejto súvislosti súd uvádza, že vzhľadom na zmenu skutkového stavu od rozhodnutia odvolacieho súdu (väčšina hnuiteľných vecí medzitým prestala existovať) nebol súd v prípade neexistujúcich hnuiteľných vecí viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v jeho poslednom rozhodnutí (odsek 16. a 17.), ako tomu bolo podľa odseku 49. tohto rozsudku v prípade existujúcich hnuiteľných vecí, keďže odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu, kedy hnuiteľné veci patriace do BSM existovali.

44. Po rozvoze zostali hnuiteľné veci (s výnimkou fotoaparátu Canon a žehličky Philips) v domácnosti obývanej žalovaným, pričom žalobkyňa nemala možnosť ich užívať. Súd pritom poukazuje na Dohodu zo dňa 24.11.2005 (na č.l. 253), v ktorej sa bývalí manželia museli písomne dohodnúť na takej samozrejmosti, ako je odovzdanie osobných vecí žalobkyne a maloletého syna, z čoho možnosť žalobkyne užívať spoločné hnuiteľné veci v žiadnom prípade nemožno vyvodiť, ale práve naopak. Súd tiež poukazuje na Predvolanie na prejednanie priestupku zo dňa 16.11.2005 (na č.l. 252), podľa ktorého mal žalovaný vymeniť zámkovú vložku na vchodových dverách a bránky, čím mal znemožniť žalobkyňu so synom užívať spoločné veci, ktoré správanie žalovaného bolo aj predmetom prejednávania na Obvodnom úrade v Trnave, vo veci prejednávania priestupku.

45. Hoci žalovaný namietal, že niektoré hnuiteľné veci v držbe nechce, nepreukázal, že by mal snahu odovzdať tieto veci do držby žalobkyne, ani sa nedomáhal súdnou cestou napr. určenia spôsobu hospodárenia so spoločnou vecou v zmysle § 139 ods. 2 OZ, keď bývalí manželia majú v období od zániku BSM do času jeho vyporiadania postavenie podielových spoluvlastníkov (§ 853 ods. 1 OZ). Zároveň nebolo možné uznať námietku žalovaného, že niektoré veci neužíval, ale iba uskladnil, pretože v takom prípade by tieto hnuiteľné veci t.č. ešte existovali. Zároveň súd poukazuje na to, že bez ohľadu na užívanie alebo neužívanie vecí žalovaným je podstatná tá skutočnosť, že počas jeho držby došlo k zániku väčšiny vecí, a preto je to žalovaný, komu to treba pričítať na ťarchu.

46. Súd dáva do pozornosti, že rovnako Krajský súd v Žiline v citovanom rozsudku sp.zn. 6Co/145/2020 zo dňa 15.02.2023 vychádzal z hodnoty spotrebovaných hnuiteľných vecí ku dňu zániku BSM

(viď odseky 40., 47. , 48. a 50. citovaného rozsudku). Súd tiež poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/88/2010 zo dňa 30.03.2011, v ktorom dovolací súd dokonca aj pri existujúcich veciach uzavrel, že je možné vychádzať z ich hodnoty ku dňu zániku BSM, keď v citovanom rozhodnutí dovolací súd uviedol, že „už vyššie vysvetlil jednu zo zásad vyporiadania BSM spočívajúcu v tom, že pri jeho vyporiadaní sa vychádza zo stavu vecí ku dňu zániku BSM; pri určení ceny vecí sa ale vychádza z jej ceny v čase, keď sa vyporiadanie vykonáva (§ 154 ods. 1 O.s.p.). Avšak tomu, kto určitú huteľnú vec od zániku BSM do vyporiadania užíval, sa môže určiť cena v čase zániku bez ohľadu na cenu v čase vyporiadania, ak mu vec má zostať. Opatrebenie i náklady tu idú predovšetkým na jeho vrub. Z pohľadu vyššie uvedeného sa javí ako neopodstatnená argumentácia navrhovateľky, ktorá namieta nesprávnosť určenia cien huteľných vecí patriacich do BSM.“ Obdobne sa vyjadril Krajský súd v Nitre v rozsudku sp.zn. 12Co/11/2020 zo dňa 23.02.2021, keď uviedol, že „tomu, kto určitú vec od zániku BSM do vyporiadania užíval, sa môže určiť cena v čase zániku bez ohľadu na cenu v čase vyporiadania, ak mu vec má zostať. Opatrebenie i náklady tu idú predovšetkým na jeho vrub. Len pri veciach, ktoré má jeden z manželov vydať druhému manželovi, sa musia určiť obidve ceny a rozhodnúť o tom, na či vrub pôjde opotrebenie, resp. iné zmeny alebo záväzky spojené s vecou.“

47. Súd mal za to, že vychádzanie zo zostatkovej hodnoty t.č. neexistujúcich huteľných vecí pôvodne patriacich do masy BSM ku dňu zániku BSM bude napĺňať aj princíp spravodlivosti, v súlade s ktorým je, aby spotrebovanie vecí išlo na vrub toho, kto vec dlhodobo užíval a mal z nej úžitok. Navyiac, v prípade žalovaným držaných spoločných huteľných vecí bola žalobkyňa nútená ich nahradiť kúpou nových vecí za ceny nepochybne vyššie, ako bola zostatková hodnota vecí ku dňu zániku BSM.

48. Ako už súd uviedol, huteľné veci existujúce ku dňu vyhlásenia rozsudku (kuchynská linka bez spotrebičov vrátane kameninového drezu) vo výroku I. rozsudku prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného.

49. Pokiaľ ide o zostatkovú hodnotu vyporiadovaných huteľných vecí existujúcich ku dňu vyhlásenia rozsudku a zahrnutých do výroku rozsudku, súd predovšetkým poukazuje na viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu v jeho poslednom rozhodnutí (odsek 16. a 17.) v zmysle ustanovenia § 391 ods. 2 a 3 CSP, a síce, že s poukazom na rozhodnutie dovolacieho súdu nie je dôvod odkláňať sa od doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to najmä vyplývajúce z rozhodnutia R 42/1972 a nadväzujúcich, teda podľa ktorej sa pri vyporiadaní BSM vychádza zo stavu (ktorý je určený kvantitou a kvalitou v danom čase) v dobe zániku BSM, avšak z ceny či cenových relácií platných v dobe vyporiadania.

50. Vzhľadom na uvedenú viazanosť tunajšieho súdu právnym názorom odvolacieho súdu bol súd prvej inštancie povinný pri vyporiadaní BSM vychádzať v prípade kuchynskej linky bez spotrebičov vrátane kameninového drezu z kvantity a kvality týchto huteľných vecí z doby zániku BSM, avšak z ich hodnoty v dobe vyporiadania. Keďže žalovaný v podaní zo dňa 03.05.2023 (na č.l. 1035) uznal zostatkovú hodnotu kuchynskej linky bez spotrebičov vrátane kameninového drezu v sume 800,- eur, pričom žalobkyňa v podaní zo dňa 10.05.2023 (na č.l. 1043) tvrdila, že zostatková hodnota má vychádzať zo znaleckého posudku (4.034,13 eura + 658,97 eura), súd vychádzal z prieniku týchto súm, a teda zo sumy 800,- eur, keďže vyššia zostatková hodnota k dnešnému dňu preukázaná nebola a vzhľadom na uvedené v predchádzajúcom odseku tohto rozsudku nebolo možné vychádzať zo súm uvedených v znaleckom posudku.

51. Pokiaľ ide o huteľné veci patriace do BSM v čase jeho zániku, ale zaniknuté do vyhlásenia rozsudku, súd s poukazom na odseky 40.-47. tohto rozsudku vychádzal z ocenenia huteľných vecí znalcami vychádzajúc z hodnoty vecí v čase zániku BSM. S poukazom na Znalecký posudok č. 1-2013 (na č.l. 533) vypracovaný znalcom B. a na Znalecký posudok č. 2/2013 (na č.l. 553) vypracovaný znalcom G. L., po prepočte z Sk na eurá, tak ide pri nasledujúcich huteľných veciach o nasledujúce spotrebované hodnoty žalobkyňou: fotoaparát Canon 59,23 eura, žehlička Philips 34,07 eura, v celkovej hodnote 93,30 eura a žalovaným: manželská posteľ 436,91 eura, zásuvková komoda 132,67 eura, vstavaný šatník 403,87 eura, stropová lampa 79,67 eura, vstavané skrine 1.552,70 eura, roldor ratan 787,53 eura, kúpeľňová zostava 651,13 eura, stolík pod TV 243,08 eura, fontána izbová 76,38 eura (keďže ide o el. spotrebič, súd vychádzal zo ZP znalca B.), TV Sony 973,29 eura, video Sony 60,82 eura, DVD Sony 398,16 eura, mraznička Calex 203,92 eura, chladnička v bare 199,55 eura, chladnička vstavaná 307,51 eura, varná doska vstavaná 94,46 eura, sporák vstavaný 199,67 eura, kamera Sony 261,02 eura, sedacia súprava

519,45 eura, barový pult 24,44 eura, policový systém v špajzi 95,17 eura, v celkovej hodnote 7.701,40 eura.

52. K námietke žalovaného k znaleckým posudkom uvedeným v odvolaní žalovaného zo dňa 12.08.2015 (na č.l. 787) súd uvádza, že nesúhlas žalovaného so stanovenou hodnotou je len všeobecný a nekonkrétny, a síce v zmysle, že závery znalcov sú celkom zjavne nesprávne. Žalovaný však žiadnym relevantným spôsobom nespochybňuje ocenenie vecí znalcami ku dňu zániku BSM, ani žalovaný nepredložil napr. súkromný znalecký posudok, ktorý by veci ku dňu zániku BSM ohodnocoval v odlišnej výške, a preto táto námietka žalovaného (iba v rovine nespokojnosti s výškou zostatkových hodnôt vecí ku dňu zániku BSM, ktorá otázka je vecou odborného posúdenia znalcami) nie je spôsobilá spochybniť závery znaleckých posudkov vypracovaných v konaní.

53. Súd ešte dodáva, že obranu žalovaného uvedenú až v podaní zo dňa 21.03.2013 (na č.l. 462), a síce, že peňažné prostriedky od ŠFRB boli použité na zariadenie domu, resp. na zakúpenie niektorých hnuiteľných vecí, považoval za účelovú, keďže žalovaný v konaní na pojednávaní dňa 13.02.2013 (na rube č.l. 375) jednoznačne súhlasil s tým, že všetky finančné prostriedky z úveru od ŠFRB boli použité na stavbu nadstavby a prístavby, a preto nemohli byť zároveň použité na kúpu hnuiteľných vecí. Vzhľadom na to súd vychádzal z toho, že hnuiteľné veci boli nadobudnuté zo spoločných peňažných prostriedkov, a to iných ako získaných z úveru.

54. Žalobkyňa v rámci hnuiteľných vecí navrhovala vyporiadať aj motocykel zn. Suzuki model VZ 800, rok výroby 2002. Medzi stranami bolo sporným, či predmetný motocykel patrí do masy BSM. Podľa Osvedčenia o evidencii (na č.l. 130) bol ako vlastník a držiteľ motocykla evidovaný otec žalovaného (C.. Rovnako vlastníctvo uvedeného motocykla v prospech otca žalovaného bolo preukázané aj vykonaným dokazovaním, keď podľa svedeckej výpovede otca žalovaného ako svedka na pojednávaní dňa 02.12.2009 (na č.l. 138) predmetný motocykel kupoval za sumu 200.000 Sk v F. na Z., kde bol spoločne so žalovaným z dôvodu, že svedok nie je technický typ a potreboval pri kúpe poradiť, pričom ho vlastnil približne dva roky a potom ho predal; podľa svedeckej výpovede svedka C. H. na pojednávaní dňa 06.05.2011 (na č.l. 287) bol kupujúcim predmetného motocykla otec žalovaného; podľa predložených podacích lístkov (na č.l. 242) poisťné za predmetný motocykel uhrádzal otec žalovaného; podľa predloženej Zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 02.09.2008 (na č.l. 241) predmetný motocykel bol odpredaný nie žalovaným, ale jeho otcom. Na Potvrdenie zo dňa 31.03.2008 (na č.l. 81), podľa ktorého pracovníčka predajcu TT MOTOR TEAM s.r.o., E. H., potvrdzuje, že predmetný motocykel bol predaný žalovanému, súd neprihliadal, pretože ide o nehodnoverný dôkaz, keďže svedok C. H. vypovedal, že uvedená pracovníčka vydala potvrdenie na naliehanie žalobkyne, ktorá rovnako naliehala aj na svedka, aby vystavil potvrdenie v tom zmysle, že motocykel zakúpil samotný žalovaný, a nie jeho otec.

55. Z vyššie vykonaného dokazovania tak bolo preukázané, že motocykel zn. Suzuki si zakúpil otec žalovaného z vlastných finančných prostriedkov, a teda predmetný motocykel nepatrí do BSM strán sporu a nie je možné na neho prihliadať.

56. V rámci vyporiadania BSM bolo potrebné vyporiadať aj pohľadávku strán sporu z titulu investícií vložených do nehnuteľností otca žalovaného (C. O.), nachádzajúcich sa v k.ú. Y., evidovaných na LV č. XXXX, ako A. E. XXX, postavený na parcele č. XXXX/X. a č. XXXX/X. Z predložených dokladov vyplýva, že otec žalovaného súhlasil ako vlastník nehnuteľnosti - rodinného domu s tým, aby bola realizovaná prístavba samostatnej bytovej jednotky pri uvedenej nehnuteľnosti, pričom stavebníkom bude žalovaný, ktorému bolo vydané stavebné povolenie na prístavbu a nadstavbu rodinného domu, ktoré boli skolaudované počas manželstva strán sporu. Z uvedeného vyplýva, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, do ktorej strany sporu investovali spoločné finančné prostriedky, sa stal po rozvoде manželstva žalovaný. Zo zhodných skutkových tvrdení strán sporu vyplýva, že počas trvania manželstva boli do predmetnej nehnuteľnosti - prístavby a nadstavby vložené investície, pričom v priebehu konania došlo ohľadom výšky vložených investícií k dohode o výške týchto investícií v sume 24.563,50 eura (740.000,- Sk). Súd pritom poukazuje na Zápisnicu o pojednávaní zo dňa 13.02.2013 (na rube č.l. 375), na ktorom pojednávaní strany zhodne uviedli, že do predmetu vyporiadania patria ich investície do nehnuteľnosti vo vlastníctve otca žalovaného, pričom na ne boli použité všetky finančné prostriedky čerpané z pôžičky od ŠFRB, a preto navrhujú ustáliť tieto investície vo výške čerpaného úveru.

57. V Občianskom zákonníku nie sú ustanovenia výslovne upravujúce spôsob vyporiadania spoločných dlhov a pohľadávok manželov, ktoré vznikli za trvania bezpodielového spoluvlastníctva v súvislosti so spotrebným a majetkovým spoločenstvom oboch manželov. Súdna prax však zastáva stanovisko, že v rámci komplexného riešenia majetkových vzťahov medzi manželmi sa zásadne vyporiadávajú aj ďalšie spoločné majetkové práva a povinnosti, vrátane spoločných pohľadávok a dlhov. Je pritom potrebné analogicky použiť ustanovenia, ktoré upravujú vzťahy im obsahom a účelom najbližšie, konkrétne ustanovenia § 149 a § 150 OZ (§ 853 ods. 1 OZ). Vyporiadanie týchto práv a povinností sa týka vzťahu medzi manželmi a nezasahuje do práv a povinností tretích osôb, ktoré nie sú účastníkmi konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (Zhodnotenie NS ČSSR, sp.zn. Cpj 86/71, R42/1972). Zároveň vo všeobecnosti platí, že manželia by sa mali podieľať na spoločných dlhoch v rovnakom pomere, v akom sa podieľajú na spoločnom majetku.

58. V tu prejednávanvej veci však mal súd za to, že t.č. premlčanú pohľadávku voči otcovi žalovaného, vzniknutú titulom investícií do nehnuteľnosti, ktorá je v súčasnosti vlastníctvom žalovaného, je dôvodné prikázať do vlastníctva výlučne žalovanému, a to z dôvodu individuálnych okolností prípadu. Súd pritom poukazuje na to, že išlo o spoločné finančné prostriedky oboch strán sporu a tieto boli poskytnuté v záujme výlučne žalovaného, ktorý sa po rozvode manželstva stal vlastníkom nehnuteľnosti, do ktorej bolo investované. Bolo by preto v rozpore s dobrými mravy, ak by táto premlčaná pohľadávka nebola prikázaná tomu z bývalých manželov, ktorý výlučne z toho mal prospech. Za tejto situácie za účelom dosiahnutia spravodlivého výsledku vyporiadania BSM je namieste prikázať celú pohľadávku žalovanému.

59. Súd pritom poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 22Cdo/1054/2004 zo dňa 27.05.2004, podľa ktorého „v tejto súvislosti možno odkázať na dosiaľ nepublikovaný rozsudok dovolacieho súdu z 11.12.2003, sp.zn. 22Cdo 811/2003, v ktorom tento súd uviedol, že sa za jedno z hľadísk pre prikázanie veci manželovi považuje spravídla dlhodobé užívanie veci týmto manželom po rozvode. Tým sa zohľadňuje, že pri vyporiadaní sa vychádza z ceny ku dňu zániku manželstva a úžitkovú hodnotu vecí spotrebovával po rozvode do doby vyporiadania len jeden z manželov. Je preto namieste, aby tiež súd pri úvahe o tom, ktorému z manželov prikázať pohľadávku, vzniknutú investíciami do prístavby bytovej jednotky k domu rodičov tohoto manžela, prihliadal k tomu, že manžel po rozvode manželstva v uvedenej bytovej jednotke býval a neskôr získal i spoluvlastnícky podiel k domu, v ktorom sa byt nachádza. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že táto pohľadávka by zrejme v prípade vznesenej námietky premlčania nemohla byť s úspechom prisúdená.“ V citovanom rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 22Cdo 811/2003 zo dňa 11.12.2003 dovolací súd tiež uviedol, že „tak tomu bolo i v danom prípade, kedy investície žalobkyne a jej manžela smerovali do domu rodičov manžela za účelom zaistenia bytovej potreby rodiny, a bol to manžel žalobkyne, ktorý v prístavenej bytovej jednotke aj po rozvode manželstva býval a neskôr sa stal spoluvlastníkom domu, v ktorom sa bytová jednotka nachádza. Za tejto situácie je namieste prikázať uvedenú celú túto pohľadávku do dedičstva po tomto manželovi, ktorý v priebehu konania o vyporiadanie BSM zomrel.“

60. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cz 6/89 zo dňa 29.03.1989 (R 7/1991), na ktorý odkazoval žalovaný, nie je na tu prejednávanú vec použiteľný, pretože v tam prejednávanvej veci išlo (na rozdiel od vyššie citovaných rozhodnutí) o odlišný skutkový stav, kedy išlo o spoločný premlčaný dlh bývalých manželov a nie o ich spoločnú premlčanú pohľadávku.

61. Pokiaľ ide o výšku pohľadávky, súd s poukazom na odsek 56. tohto rozsudku vychádzal zo sumy 24.563,50 eura. Strany sa totiž na výške pohľadávky voči otcovi žalovaného v priebehu konania jednoznačne dohodli ako na pohľadávke vo výške zodpovedajúcej skutočne vynaloženej investícii (ako cena vecí a prác v čase, keď boli vynaložené), a to vo výške finančných prostriedkov čerpaných zo ŠFRB v sume 24.563,50 eura (740.000,- Sk). Súd pritom poukazuje na Zápisnicu o pojednávaní dňa 06.02.2013 (na rube č.l. 371), z ktorej je zrejme, že zo strany žalobkyne bola žiadosť vyporiadať investície do rodinného domu otca žalovaného, ktoré investície predstavujú pohľadávku manželov voči nemu, pričom nevyklučuje možnosť dohody o ustálení výšky tejto pohľadávky, na čo bolo zo strany žalovaného reagované, že sa pokúsia ustáliť výšku týchto investícií ako nespornú a v prípade, že sa tak nestane, bude sa musieť táto výška v konaní dokazovať. Následne podľa Zápisnice o pojednávaní dňa 13.02.2013 (na rube č.l. 375) strany zhodne uviedli, že do predmetu vyporiadania patria ich investície do nehnuteľnosti vo vlastníctve otca žalovaného, pričom na ne boli použité všetky finančné prostriedky čerpané z pôžičky od ŠFRB, a preto navrhujú ustáliť tieto investície vo výške čerpaného

úveru. Uvedené potom strany potvrdili podľa Zápisnice o pojednávaní dňa 06.05.2013 (na č.l. 514) písomne do zápisnice, kde uviedli, že súd môže vychádzať zo zhodného tvrdenia účastníkov konania o výške investícií 740.000,- Sk bez potreby dokazovania súdom a v takejto výške ich navrhujú vyporiadať.

62. Osobitne súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný sám v podaní zo dňa 10.02.2014 (na č.l. 684) v rámci záverečného vyjadrenia výslovne uviedol, že v súčasnosti existuje pohľadávka žalobkyne a žalovaného vo výške 740.000,- Sk voči C. ktorá patrí do masy BSM. V rámci záverečného návrhu na vyporiadanie BSM v uvedenom podaní žalovaný potom navrhol (na č.l. 687), aby súd vyporiadal predmetnú pohľadávku medzi bývalými manželmi tak, že každý z bývalých manželov má pohľadávku voči C. O. vo výške 1, t.j. pohľadávku vo výške 370.000,- Sk (12.281,75 eura).

63. Výška pohľadávky bývalých manželov voči otcovi žalovaného sa tak v priebehu konania stala nespornou s tým, že jej výške bola ustálená vo výške čerpaných peňažných prostriedkov od ŠFRB, s tým, že strany vyhlásili, že ďalšie dokazovanie výšky pohľadávky nie je potrebné. Neskoršie spochybňovanie výšky pohľadávky zo strany žalovaného je preto potrebné považovať za účelové, pričom na neho v zmysle ustanovenia § 186 ods. 2 veta posledná CSP nie je dôvodné prihliadať. Zároveň súd poukazuje na to, že žalovaný v konaní inú výšku pohľadávky (ako tú, na ktorej sa strany v priebehu konania dohodli) voči jeho otcovi žiadnym dôkazom nepreukázal, nepredložil ani neoznačil dôkaz o výške hodnoty, o ktorú sa zvýšila hodnota nehnuteľnosti, a po poučení súdom o koncentrácii konania v zmysle § 154 CSP žiaden dôkaz na preukázanie inej výšky pohľadávky ako vo výške 24.563,50 eura ani nenavrhol.

64. V tejto súvislosti dáva súd do pozornosti napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/88/2013 zo dňa 06.08.2013 v obdobnej veci, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým tento určil, že žalovaný sa stáva preberateľom pohľadávky voči rodičom žalovaného titulom investícií vynaložených zo spoločných prostriedkov strán na domovú nehnuteľnosť vo vlastníctve rodičov žalovaného s tým, že súd tieto investície, ktoré vznikli za trvania ich manželstva a vynaložené zo spoločných prostriedkov na nehnuteľnosť tretej osoby, vyporiadal ako trvajúcu pohľadávku voči vlastníkovi nehnuteľnosti z tohto dôvodu, že na tieto veci vynaložili svoje spoločné prostriedky (investície), pričom súd z dôvodu procesnej ekonomiky hospodárnosti konania, či ide o veci oddeliteľné alebo o veci, ktoré sú súčasťou hlavnej veci a ohľadom vzniknutej pohľadávky voči rodičom navrhované znalecké dokazovanie nevykonal, dôkaz preukázania vzniku a trvania pohľadávky bol na účastníkoch konania.

65. Súd tiež poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 22Cdo 2655/98 zo dňa 20.12.2000, v ktorom bol vyslovený záver, že „ak používa zákon slová, že je treba nahradiť, čo bolo vynaložené, potom už z jazykového výkladu vyplýva, že ide o náklad, ktorý bol vynaložený v dobe minulej a jeho výška ku dňu zániku manželstva ani ku dňu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva nie je nijako modifikovaná. Je teda správny záver odvolacieho súdu, že tým, čo je povinný nahradiť jeden z manželov v prípade investícií do jeho domu zo spoločného majetku, sú finančné prostriedky na tieto investície skutočne vynaložené.“ Na uvedenom zotrval Najvyšší súd ČR aj v rozsudku sp.zn. 22Cdo 1128/2005 zo dňa 29.11.2005.

66. Okrem toho súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6MCdo/10/2011 zo dňa 26.06.2012, v ktorom dovolací súd uviedol, že „v prípade investícií zo spoločného majetku manželov do ostatného majetku jedného z nich, sú prostriedkami, ktoré je tento manžel povinný nahradiť, prostriedky skutočne vynaložené na tieto investície. Pri ich zisťovaní sa vychádza z ceny vecí a prác vložených do jeho ostatného majetku v čase, kedy boli vynaložené, a nie zo východiskovej hodnoty (znaleckého odhadu hodnoty, za ktorú by bolo možné hodnotenú stavbu nadobudnúť formou výstavby v čase ohodnotenia na úrovni bez dane z pridanej hodnoty) alebo všeobecnej hodnoty zhotovenej veci (výslednej objektivizovanej hodnoty nehnuteľností a stavieb, ktorá je znaleckým odhadom ich najpravdepodobnejšej ceny ku dňu ohodnotenia, ktorú by tieto mali dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj predávajúci budú konať s patričnou informovanosťou i opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprímeranou pohnútkou) v oddelenom majetku jedného z manželov.“

67. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené, dospel súd k záveru, že je dôvodné do výlučného vlastníctva žalovaného prikázať spoločnú pohľadávku voči otcovi žalovaného z titulu investícií vložených do nehnuteľnosti v súčasnosti vo vlastníctve žalovaného, a to vo výške 24.563,50 eura, o čom súd rozhodol

vo výroku II. tohto rozsudku. Uvedené súd považuje za spravodlivé aj z toho dôvodu, že je to práve žalovaný, ktorý ako súčasný vlastníak nehnuteľnosti, do ktorej boli investované spoločné prostriedky, má z tejto investície prospech.

68. V nadväznosti na vyššie uvedené súd tiež poukazuje na závery odvolacieho súdu v druhom jeho rozsudku č.k. 24Co/262/2018-912 zo dňa 10.07.2019 ohľadom vyporiadania pohľadávky týkajúcej sa investícií (ktoré závery neboli dovolacím súdom spochybnené), ako aj na odsek 21. uznesenia odvolacieho súdu č.k. 24Co/57/2022-995 zo dňa 25.10.2022, v ktorom odvolací súd pre vyporiadanie investícií dal do pozornosti rozsudok NS ČR sp.zn. 22Cdo 811/2013 zo dňa 11.12.2003 a rozsudok NS ČR sp.zn. 22Cdo 1054/2004 zo dňa 27.05.2004.

69. Predmetom vyporiadania BSM v širšom zmysle bola aj suma finančných prostriedkov na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX, vedenom v Prima banka, a.s. na meno žalovaného, ku dňu 20.07.2005 v zostatku vo výške 1.092,93 eura (32.925,50 Sk). Uvedený zostatok vybral žalovaný podľa výpisu z účtu (na č.l. 330) dňa 20.07.2005, t.j. počas trvania BSM, a to v priebehu rozvodového konania. V konaní nebolo sporným, že výber z účtu urobil žalovaný, pričom sporným bolo, na čo boli peňažné prostriedky použité.

70. V rámci vyporiadania BSM v širšom zmysle je potrebné prihliadnuť na to, či niektorý z manželov nepoužil finančné prostriedky patriace inak do BSM pre svoju výlučnú potrebu, t.j. nie pre spoločné potreby manželov, z ktorého dôvodu sa potom tomuto z manželov zníži jeho vyporiadací podiel. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/833/2015 zo dňa 12.04.2017 (citovaný v odseku 41. tohto rozsudku). Pokiaľ ide o otázku dôkazného bremena, súd odkazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11CoP/40/2017-521 zo dňa 31.01.2018, v ktorom odvolací súd uviedol, že „ak v predmetnom konaní žalovaný preukázateľne za trvania manželstva vybral zo spoločného účtu peňažné prostriedky, ktoré boli predmetom bezpodielového vlastníctva manželov, nesie on dôkazné bremeno o tom, že ich použil v súlade s § 144 OZ teda najmä na bežnú spotrebu manželov alebo na náklady spojené s užívaním a udržiavaním majetku v bezpodielovom vlastníctve. Dôkazným bremenom v prípade výberu peňazí urobeného len jedným z manželov bez vedomia druhého nemožno zaťažiť toho, kto výber neurobil, keďže tento manžel nie je o použití vybraných peňazí nijako informovaný, a teda pokiaľ ide o ich použitie, spravidla nemôže nič tvrdiť a dokazovať. Naopak ten, kto peniaze vybral, vie, ako ich použil a jeho teda zaťažuje dôkazné bremeno pokiaľ ide o ich použitie.“

71. Žalovaný teda niesol dôkazné bremeno použitia finančných prostriedkov vybraných z účtu pre spoločné potreby manželov a rodiny. Žalovaný však toto dôkazné bremeno neunesol, keď hoci tvrdil, že peniaze vybrané z účtu počas rozvodového konania boli použité na úhradu nákladov pre potreby maloletého syna strán sporu, resp. že peňažné prostriedky odovzdal v hotovosti žalobkyni pre potreby maloletého syna, žalobkyňa uvedené poprela a žalovaný pravdivosť svojho tvrdenia ničím nepreukázal. Nebolo možné uznať argumentáciu žalovaného, že je irelevantné, či boli žalobkyni peňažné prostriedky odovzdané alebo nie, a že žalobkyňa nepreukázala nakladanie s týmito prostriedkami v rozpore so zásadami BSM, keďže bolo naopak na žalovanom, aby odovzdanie peňazí žalobkyni alebo ich použitie na spoločné potreby rodiny preukázal. V civilnom sporovom konaní platí aj tzv. negatívna dôkazná teória, ktorá vychádza z toho, že nemožno od strany spravodlivo žiadať, aby preukázala reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (napr. tvrdenie, že žalobkyňa peniaze od žalovaného neprevzala), v dôsledku čoho dochádza k preneseniu dôkazného bremena na protistranu, v tomto prípade na žalovaného, ktorý dôkazné bremeno neunesol.

72. Keďže uvedené finančné hodnoty vybrané z účtu boli už spotrebované, súd nemohol pri vyporiadaní prikázať túto sumu do výlučného vlastníctva žalovaného, ale mohol len túto hodnotu zohľadniť pri vyporiadaní BSM ako hodnotu, ktorú by mal žalovaný do BSM nahradiť (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/145/2020 zo dňa 15.02.2023). Z uvedeného dôvodu súd prihliadol na výber z účtu pri stanovení výšky finančného vyrovnania a keďže išlo o nakladanie so spoločnými finančnými prostriedkami pre výlučnú potrebu žalovaného, a nie pre spoločné potreby rodiny, žalobkyňa má nárok na polovicu z uvedenej sumy.

73. Predmetom vyporiadania BSM v širšom zmysle bolo potrebné urobiť aj peňažnú hodnotu zodpovedajúcu kúpnej cene osobného motorového vozidla zn. BMW 525d, EČV: W., vo výške 23.235,74

eura (700.000,- Sk), zakúpené počas trvania manželstva, ktoré motorové vozidlo žalovaný predal v decembri 2005.

74. Žalovaný žiadal, aby súd pri vyporiadaní BSM zohľadnil jeho vnos do BSM v podobe peňažných prostriedkov z titulu Zmluvy o pôžičke zo dňa 25.01.2005 (na č.l. 70). Uvedené žalovaný odôvodňoval tým, že predmetné motorové vozidlo kúpil od bratranca D. v septembri 2004 za kúpnu cenu 700.000,- Sk a keďže žalovaný nemal peniaze, dohodli sa, že kúpnu cenu mu stačí zaplatiť do konca roka 2004. V uvedenom období vykonával žalovaný práce na základe mandátnej zmluvy, v ktorom období ešte nemal z tejto činnosti príjem, kúpnu cenu nevyplatil do konca roka 2004, a preto si peniaze v januári 2005 požičal od C. O pôžičke bola vyhotovená písomná zmluva, ktorá bola podpísaná u notára s overením podpisov, pri čom mal byť prítomný aj bratranec žalovaného Peter Oboril, pričom peniaze odovzdal C. priamo bratrancovi žalovaného D. O.. Keďže žalovaný nemal dostatočný príjem na vrátenie pôžičky, predal koncom roka 2005 auto za sumu okolo 700.000 Sk a vrátil ich C. T..

75. Súd zdôrazňuje, že platí prezumpcia, že veci nadobudnuté počas trvania manželstva do masy BSM sú nadobúdané zo spoločných finančných prostriedkov, pričom opak je potrebné preukázať. Znamená to, že bolo úlohou žalovaného, aby v konaní nepochybné preukázal, že na kúpu osobného motorového vozidla zn. BMW boli použité iné ako spoločné peňažné prostriedky, a to konkrétne peniaze z jeho výlučnej pôžičky od C., ktoré mali byť posúdené ako vnos do BSM.

76. V sporovom konaní má strana jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 M Cdo 6/2010 zo dňa 22.09.2010).

77. Predovšetkým súd poukazuje na rozpory v tvrdeniach žalovaného, ktoré samotné (aj bez výsledku dokazovania) spochybňujú vierohodnosť tvrdení žalovaného. Žalovaný najskôr v podaní zo dňa 27.11.2006 (na č.l. 17) tvrdil iba toľko, že motorové vozidlo zn. BMW v čase rozvodu do BSM už nepatrilo. Následne žalovaný ani v podaní zo dňa 22.01.2008 (na č.l. 41) o financovaní kúpy osobného motorového vozidla z peňazí z pôžičky nič neuvádza. Až na pojednávaní dňa 30.01.2008 žalovaný predkladá Zmluvu o pôžičke zo dňa 25.01.2005 (na č.l. 70) a až na pojednávaní dňa 02.04.2008 (na č.l. 84) žalovaný tvrdí, že na úhradu kúpnej ceny motorového vozidla 740.000,- Sk boli použité finančné prostriedky zo zmluvy o pôžičke od veriteľa C. T., ktorá pôžička bola splatená v decembri 2005.

78. V tejto súvislosti súd poukazuje na ustanovenie § 101 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (v znení účinnom do 30.06.2016), podľa ktorého sú strany (obdobne, ako v prípade § 150 ods. 1 CSP) povinné pravdivo a úplne opísať všetky potrebné skutočnosti. Žalovanému nič nebránilo, aby si vnos do BSM z titulu pôžičky uplatnil už v písomnom vyjadrení v žalobe a pokiaľ tak neurobil, takéto konanie možno vyhodnotiť ako nesplnenie si povinnosti podľa § 101 ods. 1 OSP a je potrebné to pričítať na ťarchu tejto strany sporu.

79. Okrem toho však súd ani z vykonaného dokazovania nemal za nepochybné preukázané, že osobné motorové vozidlo bolo zakúpené z iných ako spoločných peňažných prostriedkov.

80. Súd jednak poukazuje na časové súvislosti, keď podľa Kúpnej zmluvy č. 2058/24 (na č.l. 198) došlo dňa 13.04.2004 k predaju spoločného motorového vozidla Volkswagen Sharan za kúpnu cenu 550.000,- Sk. Ku kúpe osobného motorového vozidla zn. BMW pritom došlo v septembri 2004, pričom nebolo zo strany žalovaného preukázané, že by finančné prostriedky z predaja vozidla zn. Volkswagen boli medzičasom spotrebované (keď pri sume 550.000,- Sk je vylúčené, aby bola použitá na bežnú spotrebu za obdobie piatich mesiacov) alebo boli preukázateľne použité na kúpu inej veci ako ďalšieho motorového vozidla. Žalovaný v podaní zo dňa 14.06.2011 (na rube č.l. 293) tvrdil, že kúpna cena z predaja motorového vozidla zn. Volkswagen Sharan bola z väčšej časti použitá na fasádne práce na rodinnom dome. Žalobkyňa však uvedené poprela s odôvodnením, že fasáda na dome bola realizovaná

skôr ako došlo k predaju a kúpe predmetných vozidiel s tým, že objednávka bola z novembra 2003 a počas realizácie bola fasáda zaplatená. Žalovaný pritom realizáciu fasády z peňazí z predaja motorového vozidla zn. Volkswagen Sharan ničím nepreukázal. Z uvedeného potom vyplýva, že kúpna cena z predaja motorového vozidla bola použitá na kúpu ďalšieho motorového vozidla, pričom nebolo preukázané, že by vo zvyšku bola kúpna cena vyplatená z iných ako spoločných finančných prostriedkov. Čo sa týka časových súvislostí, súd tiež poukazuje na to, že ku kúpe motorového vozidla zn. BMW došlo v septembri 2004 a k pôžičke až v januári 2005, a teda tu chýba logická časová súvislosť.

81. Zároveň súd poukazuje na vecné nezrovnalosti, a síce, že žalovaný na pojednávaní dňa 02.04.2008 (na č.l. 84) tvrdil, že kúpna cena osobného motorového vozidla zn. BMW bola 740.000,- Sk, pričom následne tvrdil kúpnu cenu a sumu pôžičky vo výške 700.000,- Sk.

82. V neposlednom rade súd poukazuje na rozpory vo svedeckých výpovediach, z ktorých nebolo možné dospieť k nepochybnému záveru o pravdivosti verzie žalovaného o spôsobe financovania kúpy motorového vozidla zn. BMW.

83. Svedok C. v rámci svojho výsluchu na pojednávaní dňa 03.02.2010 (na č.l. 153) nespochybnil obsah Prehlásenia z roku 2008 (na č.l. 190), v ktorom podpísal, že pôžičku žalovanému poskytol na účel jemu neznámy, ani svedok neuviedol, že by prehlásenie podpísal pod nátlakom. Na pojednávaní dňa 03.02.2010 (na č.l. 152) síce svedok vypovedal, že mu žalovaný povedal, že peniaze potrebuje na vyplatenie auta, avšak následne na pojednávaní dňa 22.10.2014 (na rube č.l. 719) skoršiu výpoveď zmenil v tom zmysle, že pri sume 700.000,- Sk išlo o pôžičku za účelom podnikania žalovaného. Rovnako, hoci svedok na pojednávaní dňa 03.02.2010 vypovedal, že požičaná suma mu bola zo strany žalovaného vrátená, na pojednávaní dňa 22.10.2014 vypovedal, že pôžička mu doteraz nebola splatená. Na pojednávaní dňa 22.10.2014 svedok ešte uviedol, že rôzne vypovedal zrejme z dôvodu, že záväzok žalovaného mal prebrať H. T. so Q. E., s ktorými mal žalovaný začať podnikáť, títo mu sľubovali, že mu peniaze vrátia, doteraz mu však peniaze nikto nevrátil. Rozpor vo výpovedi svedka C. T. bol aj v tom, že svedok na pojednávaní dňa 03.02.2010 najprv uviedol, že pri spisovaní zmluvy a odovzdávaní peňazí tam boli len oni dvaja (na č.l. 152), kým neskôr na tom istom pojednávaní uviedol, že tam bol aj D. (na č.l. 153), pričom tento rozpor vo výpovediach nevedel vysvetliť. Súd tiež poukazuje na ten rozpor vo výpovedi svedka C. T., keď na pojednávaní dňa 03.02.2010 vypovedal, že peniaze odovzdal žalovanému priamo do rúk (na č.l. 152) s výpoveďami žalovaného a svedka D. ktorí uviedli, že peniaze boli odovzdané svedkovi D. O. (na č.l. 151 a č.l. 154).

84. Svedok D. O. na pojednávaní dňa 03.02.2010 na jednej strane vypovedal, že pri dohode nebol, zároveň však uviedol, že videl, ako spisovali zmluvu (na č.l. 154). Svedok sa nevedel vyjadriť, kto mu odovzdal peniaze, čo pri takejto sume, ojedinelej transakcii a časovom odstupe iba päť rokov nie je uveriteľné. Svedok zároveň ani nevedel uviesť konkrétnu sumu, ktorá mu mala byť vyplatená, keď sa vyjadroval, že nevie, či to malo byť 700, 720 alebo 770.000,- Sk, čo vyznieva nehodnoverne s ohľadom na to, že nejde o zanedbateľnú sumu a ide o časový odstup iba päť rokov. Napriek tomu, že svedok D. O. uviedol, že sa nebál o to, že by mu žalovaný kúpnu cenu nezaplatil, keďže je to bratranec a býva naproti, nevedel sa na druhej strane vyjadriť, či bol žalovaný v tom čase zamestnaný a aké mal aktivity, čo pri ich príbuzenskom a kamarátskom vzťahu vyznieva nevierohodne.

85. Súd tiež poukazuje na to, že sám žalovaný ohľadom pôžičky vypovedal rôzne, keď na pojednávaní dňa 03.02.2010 žalovaný najskôr uviedol, že pri dohadovaní zmluvy o pôžičke ako aj pri jej spisovaní bol prítomný aj bratranec D. O., pričom následne uviedol, že nevie, či pri dohadovaní bol aj bratranec (na č.l. 151).

86. Z uvedeného vyplýva, že vyššie uvedené výpovede svedkov a žalovaného ohľadom pôžičky nebolo možné považovať za hodnoverné a vychádzať z nich. Súd pritom poukazuje na to, že financovanie kúpy motorového vozidla zn. BMW z peňazí zo zmluvy o pôžičke by bolo možné mať za preukázané práve výpoveďami zúčastnených osôb (C. T., D. O. a žalovaný), ktoré by však museli byť navzájom súladné, čo však nie sú.

87. Súd tiež poukazuje na to, že svedok C. O. (otec žalovaného) sa o kúpe motorového vozidla zn. BMW vyjadroval nejasne, pričom na druhej strane bolo z jeho výpovede zrejmé, že so žalovaným mal blízky vzťah, keď motorku kúpil viac-menej kvôli synovi, a preto jeho výpoveď vyznieva nehodnoverne

s úmyslom zahmlievať. Zároveň súd poukazuje na to, že svedok C. O. dňa 01.08.2005 kúpil za účasti žalovaného motorku za kúpnu cenu 210.000,- Sk (ktorú podľa výpovede žalovaného na pojednávaní dňa 02.12.2009 (na č.l. 138) používal viac žalovaný ako otec), pričom svedok uviedol, že mal aj ďalšie úspory. Vzhľadom na dobrý vzťah medzi žalovaným a jeho otcom by potom bolo očakávateľné, že ak by žalovaný potreboval pár mesiacov predtým peniaze na kúpu motorového vozidla, prečo by nepožiadal o pôžičku svojho otca. Z uvedeného sa potom ponúka ten záver, že žalovaný na kúpu motorového vozidla peniaze v tom čase nepotreboval. Súd tiež poukazuje na nadobúdacie ceny elektroniky v decembri 2002 podľa Znaleckého posudku č. 1-2013 (TV Sony 109.999,- Sk; video Sony 12.999,- Sk; DVD Sony 44.999,- Sk), ktoré nasvedčujú pravdivosť tvrdenia žalobkyne, že strany mali zabezpečenú životnú úroveň, pri ktorej si nepotrebovali peniaze požičiavať.

88. Na druhej strane tu bola výpoveď svedkyne N. O., ktorá na pojednávaní dňa 12.11.2010 (na č.l. 245) vypovedala, že bola manželkou D. O., pričom má vedomosť o tom, že žalovaný vozidlo BMW kúpil od jej manžela za sumu 700.000,- Sk a túto sumu aj pri kúpe riadne zaplatil, s tým, že jej manžel by auto na nového majiteľa neprepísal, pokiaľ by nemal vyplatenú kúpnu cenu. Zároveň uviedla, že jej manžel sprostredkoval žalovanému čerpanie pôžičky, jednalo sa o značnú sumu peňazí, o tomto má vedomosť na základe toho, že žalovaný sa u nich zastavil s tým, že chce vstúpiť do podnikania a musí tam vložiť určitý obnos peňazí. Keďže tieto peniaze nemal, prišiel za jej manželom, či by mu sprostredkoval pôžičku od svedka C. T.. Podľa vyjadrenia svedkyne malo k tomu prísť začiatkom roku 2005, pričom za túto pôžičku sa malo ručiť uvedeným vozidlom zn. BMW. Od manžela má vedomosť, že svedok C. T. odporcovi uvedenú pôžičku poskytol. Podľa jej vedomostí uvedená pôžička C. T. vrátená nebola, tento si vrátenie pôžičky riešil kompenzáciou nejakých strojov, o tomto má však len sprostredkované informácie.

89. Nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou žalovaného, že je nepodstatné, že svedok C. T. svoju výpoveď zmenil, pretože došlo zrejme k tlaku zo strany žalobkyne, pretože takýto nátlak na svedka nemal súd ničím preukázaný. Súd dodáva, že považoval výpoveď svedkyne N. za hodnovernú, keď táto vzhľadom na neutrálny vzťah k stranám sporu (na rozdiel od svedka D. O. - bratranca žalovaného) nemala dôvod vypovedať účelovo, pričom jej výpoveď nie je v rozpore s ostatnými výsledkami dokazovania.

90. Svedkyňa Q. pri výsluchu na pojednávaní dňa 14.04.2010 (na č.l. 195) poprela, že by si od žalovaného požičala peniaze, zároveň však pripustila, že stať sa môže hocičo, mohol bez jej vedomia čerpať pôžičku a uviesť, že je to pre účely jej podnikania. Uviedla tiež, že na podnikanie potrebovala finančné prostriedky získané pôžičkou. Svedok H. T. pri výsluchu na pojednávaní dňa 09.06.2010 (na č.l. 209) vypovedal, že bol v druhovskom vzťahu so Q. E. a podľa jeho názoru mala Q. E. požičané peniaze od žalovaného, pretože bol prítomný toho, ako E. a žalovaný rátali väčší obnos peňazí, keď sa finišovalo s dokončovaním podniku Route 66 a zháňali sa peniaze na dokončenie. Svedok podpísal aj Prehlásenie zo dňa 02.06.2008 (na č.l. 189), ktorým Q. E. prehlasuje, že jej v roku 2005 žalovaný požičal peniaze pre účely dokončenia podniku ROUTE 66 vo výške 770.000,- Sk, ktoré peniaze boli žalovanému vrátené.

91. Z vyššie uvedeného dokazovania nebolo možné dospieť k záveru o financovaní kúpy motorového vozidla zn. BMW z peňazí z pôžičky, ale naopak, súd o tom mal dôvodné pochybnosti vzhľadom na rozporné výpovede zúčastnených osôb, vzhľadom na ostatné svedecké výpovede, ako aj vzhľadom na časové súvislosti. Ako pravdepodobnejšie sa potom javí poskytnutie pôžičky za účelom rozbehnutia podnikania žalovaného, ktorý na pojednávaní dňa 03.02.2010 (na č.l. 150) vypovedal, že v roku 2004 založil živnosť a rozbiehal podnikanie.

92. Súd však opätovne zdôrazňuje, že vzhľadom na predpoklad, že veci nadobudnuté počas trvania manželstva do masy BSM sú nadobúdané zo spoločných finančných prostriedkov, bolo potrebné opak (resp. financovanie kúpy motorového vozidla z pôžičky žalovaného) preukázať tak, aby o tom súd nemal pochybnosti. Vzhľadom na vykonané dokazovanie však relevantné pochybnosti odstránené neboli a žalovaný tak dôkazné bremeno neuniesol.

93. Nebolo možné uznať argumentáciu žalovaného, že na kúpu predmetného vozidla si požičal sumu rovnajúcu sa následne utŕženej kúpnej cene, za ktorú ho po zániku BSM predal tretej osobe, pretože uvedené v konaní nepreukázal. K argumentácii žalovaného súd ešte dodáva nasledovné. Časová nenáslednosť kúpy vozidla v septembri 2004 a uzavretie zmluvy o pôžičke v januári 2005 nebola

irelevantná, keďže pochybnosti o pôžičke na kúpu auta vyplývajú aj vykonaného dokazovania. Výpoveď svedkyne N. O. nemožno považovať za nepoužiteľnú z dôvodu, že nebola účastníčkou zmluvy, keď práve jej výpoveď (na rozdiel od osôb na právnom úkone zúčastnených) vyznela vierohodne. Nezaväzú, že svedkyňa sa nevyjadrila, ako a kedy boli peniaze v rodinnom rozpočte použité, keďže z jej výpovede vyplynulo, že jej bývalý manžel sa venoval dovozu áut z R., z čoho možno usudzovať, že nadobudnutie kúpnej ceny motorového vozidla zn. BMW do ich rodinného rozpočtu nebolo ničím neobvyklým. Zmenu vo výpovedi svedka C. T. nemožno považovať za nepodstatnú okolnosť, keď išlo o hlavného svedka, keďže išlo o osobu veriteľa, pričom žalovaný nepreukázal, že by svedok výpoveď zmenil z dôvodu tlaku zo strany žalobkyne. Prípadné naliehanie žalobkyne na iných svedkov (C. H. a E. H.) nie je dôkazom o naliehaní na iného svedka.

94. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, žalovaný disponoval s vecou patriacou do BSM bez súhlasu žalobkyne, teda v rozpore s § 145 ods. 1 OZ, pričom však z dôvodu, že sa žalobkyňa v zmysle § 40a OZ nedovolala relatívnej neplatnosti tohto právneho úkonu, nebolo možné do masy BSM zahrnúť túto huteľnú vec (pretože v čase rozhodovania nebola vo vlastníctve strán sporu), avšak bolo potrebné v rámci vyporiadania v širšom zmysle vyporiadať kúpnu cenu vo výške 23.235,74 eura (700.000,- Sk), s ktorou disponoval žalovaný a ktorú hodnotu by mal žalovaný do BSM nahradiť (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/145/2020 zo dňa 15.02.2023). Zároveň v konaní nebolo preukázané, že by v prípade peňažných prostriedkov z titulu zmluvy o pôžičke išlo o vnos žalovaného do BSM strán sporu, a že by žalovanému vznikol z tohto dôvodu refundačný nárok na náhradu nákladov vynaložených z vlastného (výlučného) majetku do spoločného majetku.

95. Medzi stranami nebol sporným spoločný záväzok manželov voči ŠFRB zo Zmluvy o poskytnutí podpory zo dňa 16.05.2000 (na č.l. 63), ani zostatok nesplatenej istiny ku dňu právoplatnosti rozvodu vo výške 9.652,92 eura, ani skutočnosť, že po zániku BSM úver ďalej splácal výlučne žalovaný. Zo zhodných tvrdení strán sporu vyplýva, že poskytnutý úver bol použitý na nadstavbu a prístavbu rodinného domu. Žalovaný je podľa jeho vyjadrenia ochotný zvyšok nesplateného úveru naďalej splácať a tento žiadal prikázať jemu, pričom z vyjadrenia žalobkyne zo dňa 24.02.2014 (na č.l. 707) vyplýva, že je ochotná uhradiť žalovanému polovicu nesplateného úveru.

96. S poukazom na vyššie uvedené dospel súd k záveru, že v rámci vyporiadania BSM je potrebné vyporiadať vyššie uvedený záväzok, keďže majetok strán sporu bol ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode zaťažený týmto dlhom. V prípade tohto záväzku žalovaná jeho súvislosť s majetkovým spoločenstvom oboch manželov nepopierala, a teda ani skutočnosť, že sa má podieľať na jeho splatení. Z dôvodu, že ide o záväzok vzniknutý za trvania BSM a súvisiaci s majetkovým spoločenstvom oboch manželov, ide o spoločný záväzok oboch manželov, a preto sa má na jeho splatení každý z bývalých manželov podieľať v polovici. Keďže uvedený úver po zániku BSM splácal výlučne žalovaný, bolo dôvodné, aby sa v rámci vyporiadania BSM stal uvedený záväzok výlučným záväzkom žalovaného.

97. Pretože súd vyporiadava aktíva a pasíva týkajúce sa BSM ku dňu jeho zániku, súd vychádzal z výšky nesplateného zostatku úveru ku dňu zániku BSM, t.j. ku dňu 27.10.2005, ktorá bola 9.652,92 eura. Keďže na splatenie zostatku úveru po zániku BSM je zaviazaný žalovaný a tento úver aj splácal, je bez významu, aká suma úveru bola od zániku BSM doposiaľ splatená. Rozhodujúce je, že na splatení výšky zostatku úveru ku dňu 27.10.2005 majú strany povinnosť podieľať sa každý v jednej polovici, na čo bude prihliadnuté pri konečnom výpočte vyrovnacieho podielu. Vzhľadom na uvedené súd vo výroku III. rozsudku rozhodol, že pohľadávka veriteľa Štátny fond rozvoja bývania zo Zmluvy o poskytnutí podpory č. 207/5031/1998 zo dňa 16.05.2000 v zostatku ku dňu 27.10.2005 vo výške 9.652,92 eura sa stáva výlučným záväzkom žalovaného.

98. Podporne k spoločnému dlhu súd poukazuje na rozsudok KS v Trnave sp.zn. 11Co/55/2014 zo dňa 17.12.2014, v ktorom odvolací súd k vyporiadaniu spoločného dlhu na úvere uviedol, že „vyporiadanie BSM sa vykonáva vždy ako tzv. vyporiadanie v širšom zmysle, tzn. že treba vyporiadať aj pohľadávky a dlhy manželov vzniknuté za trvania manželstva a bezpodielového spoluvlastníctva. Toto vyporiadanie sa však vykoná iba medzi manželmi, nie aj vo vzťahu k tretím osobám. Občiansky zákonník pritom nemá výslovné ustanovenie o tom ako majú byť vyporiadané pohľadávky a dlhy manželov, ktoré sú spojené s ich BSM a vznikli za jeho trvania. Tieto pohľadávky a dlhy totiž podľa § 143 Občianskeho zákonníka nepatria do BSM, takže sa na ne priamo nevzťahujú ust. § 149 a § 150 Občianskeho zákonníka. Ak tieto vzťahy nie sú osobitne upravené, potom treba v zmysle ust. § 853 Občianskeho zákonníka vychádzať

z ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú vzťahy svojím obsahom a účelom im najbližšie, teda primerane použiť ust. § 149 a § 150 Občianskeho zákonníka. Pohľadávky a dlhy, ktoré existovali v dobe zániku BSM, ale ku dňu vyhlásenia rozhodnutia už neexistujú, napr. zanikli splnením budú zohľadnené pri výpočte čiastky, ktorú má jeden účastník zaplatiť na vyrovnanie podielu druhému. Pokiaľ sa teda niektorý z manželov po rozvoze manželstva podieľal na zaplatení spoločného dlhu už zo svojich výlučných prostriedkov, má právo na ich náhradu (rozsudok NS ČR z 3.10.2006 sp. zn. 22Cdo 14/06). Na základe uvedeného preto správne súd prvého stupňa pri vypořiadaní BSM účastníkov zohľadnil skutočnosť, že zo strany navrhovateľky bol po rozvoze manželstva uhradený dlh na tejto pôžičke v celom rozsahu a preto je odporca povinný jej zaplatiť titulom náhrady 1 polovicu z tejto sumy.“

99. Žalovaný v konaní žiadal vypořiadat sumu, ktorá bola zo spoločných finančných prostriedkov počas manželstva použitá na úhradu výlučného záväzku žalobkyne voči Prvej stavebnej sporiteľni, a.s. zo Zmluvy o medzúvere a stavebnom úvere zo dňa 05.05.1999 (na č.l. 59). Hoci žalobkyňa v žalobe tvrdila, že išlo o spoločný záväzok manželov, zo zmluvy ako aj z dátumu jej uzavretia vyplýva, že išlo o výlučný záväzok žalobkyne, keďže úver bol poskytnutý iba jej, a to ešte pred uzavretím manželstva.

100. V prípade investícií zo spoločného majetku manželov do ostatného majetku jedného z nich je tento manžel povinný pri vypořiadaní nahradiť do BSM prostriedky vo výške, v akej boli na jeho oddelený majetok skutočne vynaložené. V konaní nebolo popreté skutkové tvrdenie žalovaného v podaní zo dňa 10.02.2014 (na č.l. 688), a teda nebolo sporným, že zo spoločného majetku patriaceho do BSM bola vynaložená na splatenie osobného dlhu žalobkyne celkom suma 27.222,- Sk (903,60 eura), pričom žalovaný to aj preukázal výpismi z účtu č. XXXXXXXXXX za roky 2000 až 2005 a potvrdeniami o vykonaní úhrad (na č.l. 692-702). Žalobkyňa je tak povinná do BSM v polovici nahradiť to, čo zo spoločného majetku patriaceho do BSM bolo vynaložené na jej ostatný majetok, ktorým nepochybne sú finančné prostriedky získané z poskytnutého úveru od PSS, a.s.. Súd v tejto súvislosti tiež poukazuje na to, že žalobkyňa voči návrhu žalovaného v podaní zo dňa 10.02.2014 (na č.l. 688) žiadnym spôsobom nenamietala.

101. Cena všetkých vecí a hodnôt v BSM rozdelených medzi žalobkyňu a žalovaného predstavuje celkom sumu 25.363,50 eura (hnuteľné veci prikázané do vlastníctva žalovaného v hodnote 800,- eur + pohľadávka prikázaná do vlastníctva žalovaného v hodnote 24.563,50 eura). Žalovanému tak boli prikázané hnuteľné veci a pohľadávka celkom v hodnote 25.363,50 eura (800,- eur + 24.563,50 eura), z čoho vyplýva vyrovnací podiel pre žalobkyňu vo výške 12.681,75 eura.

102. Pri vypořiadaní majetku patriaceho do BSM je ďalej potrebné prihliadnuť aj na to, čo majú žalobkyňa a žalovaný nahradiť do tohto majetku, ak išlo o sumu použitú výlučne pre potrebu len jedného z nich alebo o spotrebované hnuteľné veci len jedným z nich alebo o sumu vynaloženú na individuálny majetok len jedného z nich (v tomto prípade ide o t.č. neexistujúce hnuteľné veci pôvodne patriace do masy BSM vrátane motorového vozidla zn. BMW, o vybrané finančné prostriedky z účtu v Prima banke, a.s. a o výlučný dlh žalobkyne v PSS, a.s.), pričom v prípade žalobkyne ide o sumu 996,90 eura (93,30 eura (59,23 + 34,07) + 903,60 eura) a v prípade žalovaného o sumu 32.030,07 eura (7.701,40 eura (436,91 + 132,67 + 403,87 + 79,67 + 1.552,70 + 787,53 + 651,13 + 243,08 + 76,38 + 973,29 + 60,82 + 398,16 + 203,92 + 199,55 + 307,51 + 94,46 + 199,67 + 261,02 + 519,45 + 24,44 + 95,17) + 1.092,93 eura + 23.235,74 eura), z ktorej sumy má ten-ktorý z manželov nahradiť do BSM polovicu. Žalobkyňa by tak mala nahradiť do BSM sumu 498,45 eura a žalovaný sumu 16.015,04 eura, pričom po započítaní ide o sumu 15.516,59 eura v neprospech žalovaného, o ktorú je potrebné zvýšiť vyrovnací podiel žalobkyne, po čom jej vyrovnací podiel predstavuje sumu 28.198,34 eura (12.681,75 eura + 15.516,59 eura).

103. Pokiaľ sú súčasťou vypořiadania aj dlhy (pasíva), na ktorých úhrade sa majú manželia podieľať rovným dielom (záväzok uvedený v odseku 97. rozsudku), je pri výpočte potrebné zohľadniť aj výšku pasív. Spoločné pasívum, a to záväzok voči veriteľovi ŠFRB vo výške 9.652,92 eura ku dňu 27.10.2005 prikázal súd splácať žalovanému. Preto od sumy, ktorú by mal žalovaný vyplatiť žalobkyňi na vyrovnanie podielu podľa predchádzajúceho odseku (28.198,34 eura) bolo potrebné odpočítať polovicu zo sumy 9.652,92 eura, ktorú splatí žalobca celkom na predmetnom záväzku od zániku BSM, ktorá polovica predstavuje sumu 4.826,46 eura, teda vyrovnací podiel žalobkyne sa znižuje na sumu 23.371,88 eura (28.198,34 eura - 4.826,46 eura). Vzhľadom na uvedené bol žalobkyňi vo výroku IV. rozsudku priznaný voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 23.371,88 eura, ako vyrovnací podiel z vypořiadania BSM, aby podiely bývalých manželov na spoločnom majetku boli rovnaké.

104. Podľa § 232 ods. 2 a 3 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. (2) Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. (3)

105. Vzhľadom na výšku vyrovnacieho podielu, ku ktorého zaplateniu bol žalovaný zaviazaný, nepovažoval súd za primeranú lehotu 3 dni na plnenie, ale poskytol žalovanému na plnenie primerane dlhšiu lehotu, a to 75 dní od právoplatnosti rozsudku, ktorá lehota má slúžiť žalovanému na zabezpečenie finančných prostriedkov, pričom s prihliadnutím na lehotu 15 dní na odvolanie ide v skutočnosti o lehotu na plnenie 90 dní, ktorá lehota je vzhľadom na vedomosť žalovaného o tom, že bude zaviazaný na zaplatenie vyrovnacieho podielu, dostatočná.

106. Súd dodáva, že predbežným právnym posúdením veci nie je súd viazaný, keď zároveň išlo (v otázke vyporiadania neexistujúcich hnutelných vecí) o otázku právneho posúdenia, ktoré právne posúdenie by nebolo možné zmeniť žiadnym návrhom na doplnenie dokazovania zo strany účastníkov.

107. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 1Cdo/81/2017-895 zo dňa 26.09.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 1Cdo/89/2020-981 zo dňa 27.04.2022 a uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/57/2022-995 zo dňa 25.10.2022, súd v tomto rozhodnutí rozhodoval nielen o trovách prvoinštančného konania, ale aj o trovách odvolacieho konania a o trovách dovolacieho konania.

108. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

109. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (1) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. (2)

110. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

111. Podľa § 396 ods. 1 a 3 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. (1) Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. (3)

112. Podľa § 453 ods. 1 a 3 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa primerane použijú na dovolacie konanie. (1) Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania. (3)

113. S poukazom na aktuálnu ustálenú súdnu prax Ústavného súdu SR (obsiahnutú napr. v nálezoch sp.zn. III. ÚS 138/2022 zo dňa 23.06.2022 a sp.zn. III. ÚS 266/2022 zo dňa 23.06.2022) súd k rozhodovaniu o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania uvádza, že skutočnosť, že konanie o vyporiadanie BSM je jedným z konaní, v ktorých z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyporiadania vzťahu medzi stranami sporu, nemá vplyv na otázku rozhodovania o náhrade trov konania, preto je potrebné vychádzať zo zásady úspechu (viď napr. aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/12/2017 zo dňa 31.07.2017). V konaní o vyporiadanie BSM nie je preto možné považovať za správne automatické rozhodnutie o náhrade trov konania spôsobom, že žiadna zo strán nemá na ich náhradu právo, ale je možné tak urobiť iba v prípade existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/300/2014 zo dňa 25.02.2015).

114. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/25/20120-351 zo dňa 16.11.2021, podľa ktorého „pri rozhodovaní o náhrade trov o vyporiadanie BSM je procesný úspech vo veci potrebné posudzovať podľa viacerých hľadísk, je potrebné vziať do úvahy výsledok konania a primeranť ho k návrhom strán v priebehu konania. Je potrebné prihliadať aj na výšku požadovanej a skutočne priznanej výšky vyporiadacieho podielu a zohľadniť výsledok sporu medzi

účastníkmi o to, ktoré veci (majetkové položky s vyššou hodnotou) prináležia do spoločného majetku a ktoré nie. Ak niektorý z účastníkov odmietol pred začatím sporu bez ospravedlniteľného dôvodu o vyporiadanie spoločného majetku vôbec jednať a znemožnil tak mimosúdne vyporiadanie, je potrebné vziať do úvahy aj túto skutočnosť. Rozhodnutie o tom, či a nakoľko bol účastník procesne úspešný, tak závisí na úvahe súdu (viď uznesenie NS ČR, sp.zn. 22Cdo 3730/2015).“

115. Vzhľadom na uvedené východiská súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania prihliadol na to, čo žalobkyňa v konaní žiadala a či v tom dosiahla úspech: zahrnúť do masy BSM nehnuteľnosti - neúspech; prihliadnúť na motorové vozidlo zn. BMW - úspech; zahrnúť do masy BSM motorku zn. Suzuki - neúspech; prihliadnúť na výber z účtu žalovaným - úspech; hnutelné veci u žalovaného v celkovej hodnote 12.394,58 eura - čiastočný úspech v sume 7.701,40 eura; úver v PSS, a.s. považovať za spoločný dlh - neúspech; vyporiadať pohľadávku voči otcovi žalovaného - úspech; dosiahnuť vyrovnací podiel 46.471,49 eura (1.400.000,- Sk) - čiastočný úspech v sume 23.371,88 eura). V prípade neúspechu žalobkyne pritom ide o úspech žalovaného.

116. S poukazom na vyššie uvedené možno konštatovať, že úspech žalobkyne a žalovaného bol konaní porovnateľný, a to nielen s prihliadnutím na jednotlivé otázky, ktoré sa v konaní riešili, ale aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobkyňa v konaní dosiahla práve polovicu z uplatneného vyrovnacieho podielu. Za týchto okolností bolo dôvodné, aby súd v súlade § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP vo výroku V. rozsudku vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov prvoinštančného konania právo, keďže každá zo strán mala vo veci úspech len čiastočný a tieto úspechy boli porovnateľné (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/145/2020 zo dňa 15.02.2023).

117. Súd ďalej poukazuje na to, že vo veci prejednáwanej v náleze Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 266/2022 zo dňa 23.06.2022 nešlo o obdobnú vec, pokiaľ ide o otázku posúdenia úspechu v konaní, keďže v tam prejednáwanej veci sa sťažovateľ domáhal toho, aby všetky hodnoty z BSM boli prikázané žalovanej s tým, že mu žalovaná vyplatí 66.300,- eur. Žalovaná namietala, že sťažovateľom tvrdené hodnoty, ktoré v rozhodujúcej miere odôvodňovali výšku výplaty, vôbec do BSM nepatria. Táto procesná obrana bola celkom neúspešná a k zníženiu vyporiadavacej výplaty došlo len v dôsledku toho, že boli zohľadnené úvery ako pasíva vyporiadavaného BSM. V podstate len táto sťažovateľom nerozporovaná skutočnosť viedla k tomu, že namiesto požadovaných 66.300,- eur mu napokon bolo vyplatených 48.306,81 eura.

118. Žalobkyňa svoj nárok na náhradu trov prvoinštančného konania odvodzovala od toho, že sa pred podaním žaloby, ako aj v priebehu konania, pokúsila o dohodu. Súd však poukazuje na to, že žalovaný bol rovnako ochotný sa dohodnúť, nedošlo však ku zhode na vyrovnacom podiele žiadanom žalobkyňou vo výške, v ktorej jej nakoniec ani nebol priznaný, keď zároveň žalovaný nesúhlasil s náhradou trov konania žalobkyne, ku ktorému priznaniu nároku nedošlo ani v tomto rozsudku. Súd tiež poukazuje na to, že to bola žalobkyňa, ktorá sa rozhodla uplatniť si nároky v žalobe vo výške a spôsobom, akým si ich uplatnila, od čoho závisel jej úspech a neúspech v konaní. Súd tiež dodáva, že dĺžka konania nie je a nemôže byť rozhodujúcim kritériom pri priznávaní nároku na náhradu trov konania, keďže ním je iba úspech v konaní. Okrem toho ani nebolo možné dospieť k záveru, že by dĺžku konania zapríčinil žalovaný, keďže z dôvodov na strane žalovaného boli odročených šesť pojednávaní (15.08.2007, 22.10.2008, 30.09.2009, 29.09.2010, 23.03.2011, 14.08.2012) a z dôvodov na strane žalobkyne boli odročené tri pojednávania (04.06.2008, 19.09.2008, 16.11.2012), čo pri celkovom počte vykonaných pojednávaní nemožno považovať za veľký nepomer.

119. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené je súd toho názoru, že individuálne okolnosti tu prejednáwanej veci neumožňovali dospieť k záveru o prevažujúcom úspechu žiadnej zo strán sporu, a bolo namieste použiť ustanovenie § 255 ods. 2 CSP a v zmysle neho žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznať.

120. Uznesením č.k. 9C/95/2006-506 zo dňa 06.05.2013 bol do konania pribratý znalec B.. M. L. za účelom vypracovania znaleckého posudku, pričom žalobkyne a žalovanému bola uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy spojené so znaleckým dokazovaním každému vo výške 100,- eur, ktoré sumy zložili na účet súdu. Uznesením č.k. 9C/95/2006-509 zo dňa 06.05.2013 bol do konania pribratý znalec G. L. za účelom vypracovania znaleckého posudku, pričom žalobkyne a žalovanému bola uložená

povinnosť zložiť preddavok na trovy spojené so znaleckým dokazovaním každému vo výške 100,- eur, ktoré sumy zložili na účet súdu.

121. Uznesením č.k. 9C/95/2006-595 zo dňa 24.07.2013 bolo znalcovi G. L. priznané znalečné za vypracovanie znaleckého posudku v sume 228,58 eura, ktorá suma bola vyplatená z preddavkov zložených žalobkyňou a žalovaným v celkovej výške 200,- eur, pričom vo zvyšku v sume 28,58 eura bolo znalečné vyplatené z rozpočtových prostriedkov tunajšieho súdu, čím vznikli štátu trovy konania vo výške 28,58 eura. Uznesením č.k. 9C/95/2006-634 zo dňa 11.10.2013 bolo znalcovi B.. M. L. priznané znalečné za vypracovanie znaleckého posudku v sume 294,62 eura, ktorá suma bola vyplatená z preddavkov zložených žalobkyňou a žalovaným v celkovej výške 200,- eur, pričom vo zvyšku v sume 94,62 eura bolo znalečné vyplatené z rozpočtových prostriedkov tunajšieho súdu, čím vznikli štátu trovy konania vo výške 94,62 eura.

122. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v priebehu tohto konania bola zo štátneho rozpočtu vyplatená celkom suma 123,20 eura (28,58 eura + 94,62 eura), čím vznikli trovy konania štátu, ktoré je potrebné nahradiť.

123. Náhradu trov konania štátu s účinnosťou do 30.06.2016 upravovalo ustanovenie § 148 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého mal štát podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil. Občiansky súdny poriadok bol s účinnosťou od 01.07.2016 zrušený s tým, že ho nahradil nový procesný poriadok, zákon č.160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorý trovy štátu neupravuje. Súd preto, rozhodujúc o náhrade trov konania štátu, rozhodol podľa čl. 4 ods. 1 CSP (analogia legis) v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP, keď vo výrokoch VI. a VII. rozsudku priznal štátu nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni a žalovanému, a to podľa rozsahu ich úspechu a neúspechu v prvoinštančnom konaní, t.j. u oboch v rozsahu 50%.

124. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania štátu aplikoval súd rovnaké východiská ako pri rozhodovaní o náhrade trov konania strán sporu uvedené vyššie, t.j. pomer ich úspechu a neúspechu, pričom súd nevidel dôvod na analogické použitie ustanovenia § 257 CSP na žiadnej zo strán sporu a v konaní takéto dôvody ani neboli tvrdené.

125. Podporne súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/220/2016 zo dňa 18.07.2016, v ktorého odôvodnení odvolací súd o.i. uviedol, že „keďže podľa § 148 ods. 1 OSP (účinného do 30. 06. 2016) má štát podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil a v napadnutom uznesení súd prvej inštancie rozhodoval aj o trovách štátu, v dôsledku odvolania podaného v časti trov konania žalobcu a žalovaných v 1. a 2. rade, súd preskúmaval aj výrok napadnutého uznesenia o trovách štátu, pričom vzhľadom k už uvedenému záveru odvolacieho súdu v časti trov konania odvolací súd dospel k záveru, že aj v tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne, keďže kopíruje trovy konania účastníkov (R 34/1979), preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie aj v časti týkajúcej sa trov konania štátu ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.“

126. O nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania vo vzťahu medzi stranami sporu rozhodol súd podľa ustanovení § 396 ods. 3 CSP a § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol v odvolacom aj dovolacom konaní plne úspešný, a preto mu súd vo výroku VIII. rozsudku priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania a dovolacieho konania v rozsahu 100%, keď v konaní nebol tvrdený a súd sám nezistil žiaden dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP v prípade trov odvolacieho a dovolacieho konania.

127. O výške náhrady trov konania štátu (výroky VI. a VII.) a o výške náhrady trov odvolacieho a dovolacieho konania (výrok VIII.) a bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).